

Сергій Миколин

п і с н я р а

У ПІСНЯРА

Можливо, вірші ці
є текстами для пісні,
то ми раді є за всіх,
хто створить музику для них,
хто заспіває їх
для нас і всіх.

СТЕЖКИ З ДОБРОТИ

Згадаймо у роки на схилі
свої дні в роках уже зрілих,
в яких ми віддавались сповна
і пісню чудову співало нам життя.

Дитинку родила голубочка моя,
а я зводив димар у новій хаті
і в радість нам був вечір й день,
а ми все співали про життя пісень.

На все у нас був час і сила
і будь яка мрія реальністю росла,
а ми із жоною і дітьми
цю радість бажали друзям нести.

Так мати нас навчала
і ми за порадами ішли –
прокладали стежки добротою
до кожного серця й душі.

То й тепер ми схиляємо голови сиві
до кожної стежини,
що до двору нашого ведуть,
бо друзі їм заростати не дають.
Зі збірки «РІЗНЕ»

МИТЬ ЩАСТЯ

Душа посміхнулася губами
і все ество затріпотіло –
життя наше в щастя одягнулось
і подяки поіменно полетіли
до всіх причетних до цієї події.

Шепочемо молитви в благодарінні,
бо щастя груди розпирає,
любов у всіх ділах зросла
і всім її даруєм...,
бо Душа від того не зміліє.

Ось так Творець зумів піднести
маловідомого пііта за його творіння,
за ті Його слова, занесені нами у рядки,
де Отець всіх кличе до доброти,
де ми радіти маємо за день прожитий.

Діла споряться в ладу,

а в середині, немов у котлі
- все горить
і, ніби, крила відростають,
бо хочеться летіти.

Бо треба все передати-подарувати,
вже знаючи оте пророче,
що віддане
примножується знов.

ОСІНЬ

Як приємно вдихати спозаранку
на повні груди цей густий туман,
ідучи по дорозі мокрій
і по тих сивих росах
природи сприймаючи дурман
з розуміння малості своєї
у цій великій матінці природі...

Але ми любимо оцю сіру мряку,
збираючи гриби
і те натхнення на рядки...,
де ноти музики із смутку,
приносячи усім на відпочинок,
щем дня-життя і втіху
і ту молитву тиху,
сповідуючи життя своє...

Ось такі перлини осені
цієї пори року
у тихім вальсі
і в цих словах,
Душа поета прийняла.

ПІСНЯ

Зігріває кожного із нас
зі сну слів простота
і ті приємні відчуття,
що зродили плани дня.

Щаслива та сім'я,
де теплота відносин є жива,
де сміх і радість ожива
на початку дня.

Саме такий початок ранку
піднімає у нас крила,
бо ми ніби разом з ними
починаємо ходу щодня.

В цьому стані радість наростає
дає натхнення й силу
жити і творити
велику кількість позитиву.

А ці слова прості й чудні
ми говоримо дітям і дружині:
«Доброго ранку, мої милі!»,
бо разом ми щасливі.

ЩАСТЯ З ІНШИМИ ДІЛИТИ

Хоча в житті по різному буває,
бо й мотиви розважальні,
чи марші стройові
одна і та ж сурма грає.

Чи то шансон мрійливий,
або сонет прощальний
торкають струн Душі,
бо саме так і є в житті.

Воно все зразу є,
а то і чергу витримує.
Весна прийшла – впускаємо,
а осінь на Душі, то теж радіємо.
Ми й перший сніг з нетерпінням ждемо
і у літні дні спекотні його згадуємо.

Творімо краще всім добро,
щоб на Душі розливалось тепло,
бо воно завжди несло
щастя більше ніж відро.

Мені б про щастя говорити
навчитися самому із собою,
а потім у віршах із тобою
це щастя з іншими ділити.

ЛЮБОВ І ЛІТО СПОРІДНЕНІ СОБОЮ

Літо скрізь: на вулиці й душі,
а в саду цвітуть троянди
і з душі слова пливуть,
лягаючи у рядки цих віршів.

І все це навколо нас,
і літо в нашому єстві,
теплотою здоблене,
красою оповите.

Ми щасливі тобою світе,
ми сповнені надій, причуд,
щоб окрилити наш люд,
щоб щастя зміг пізнати кожен.

Якщо нема спорідненості Душ,
якщо нема чуття відповідальності
за той одинаковий енергетичний потік,
то заміліє ріка життя, любові.

А любов і літо споріднені собою
розмаїттям розквіту у всьому,
емоцій теплих і рішень повнотою
у цю прекрасну пору року.

ЩАСТЯ

Поки життя теплиться в тілі,
то і Душа може нести
приємні звуки у світі
життя і музики її.

І вибір є за нами,
і ми приймаємо варіанти,
бо ми ходимо думками,
зважаючи «за» і «проти».

Шукаючи те місце,
де схований той скарб людський,
який ми звемо ЩАСТЯМ,
а він же зовсім близько.

Він же в нас,
у нашому естві –
і ми його є будівничі,
і ніхто його не бачить, окрім нас.

МУДРІ ДІЇ

Ми відпочиваємо усім еством,
коли дивимося на людей щасливих,
на їх красу духовну,
на їх діяльність творчу.

Повертатися Душею до життя
кожним ділом, умом і тілом,
то такої молитви треба всім
і на цьому її таку приймім.

Є й легкі шляхи для тих,
хто чує й бачить свічу Творця,
і не важко іти до щастя,
бо кожному ця ноша є по силі.

Не вся тяжкість, яка мучить совість,
і не та вага, що муляє плече,
як іспити життєві,
а та легкота, якою життя цвіте.

Однозначно, людина має,
хоча б деколи, відчувати,
що вона в радості літає,
засіваючи свою життєву ниву.

Це є факт реальний,
а опісля факту
ум порадиться з Душею
і прийме мудрі дії.

Так, чи ні –
є в нашому житті:
скаже легкота Душі
і та усмішка на лиці.

РОКИ ПЛИВУТЬ В ЖИТТІ

Чогось в житті так ведеться,
що все задумане вирішити не вдається.
Мабуть, бажань у нас більше,
аніж у житті нам справді треба.

Дії добрі й справедливі
приносять радість у життя,
лагідність і теплота взаємин

на любові вироста.

Чогось в житті так ведеться,
що люди в життєвій суєті
часто повторюють свої й чужі помилки
і мудрий теж їх робить, та все ж нові,
шукаючи щастя у житті.

Бо ситуації у ньому,
як і вода в ріці
на нашому березі
все нові й нові.

Життєві миті,
як дні й роки пливуть в житті,
а ми, неначе, берег у ріки
стоїмо на місці, як спостерігачі.

Все є присутнім у житті,
та чогось щастя всі бажаємо,
а радість життя твориться у тих,
хто доброту й справедливість
прийняв життя у свої ...

ЛЮБИ Й ЖИВИ

Більшість з нас живе інертно,
розчарувавшись у собі,
або у мріях все чекають,
не бажаючи творити позитив.
І навіть, ті,
хто надію на Бога має.

То скажемо усім,
що і Він усе у світі творить
для нас нашими ж умами, ділами,
нашими руками у ділах земних.

Радість - це є життя,
а успіх в нім її частиночка мала.

Сьогодні шуба модна
і складники нові для олів'є,
та лиш життя є великим
і воно одне.

А жага жити і любити
безмежні у собі
і виводять кожного на стежки,
коли ми зайняті творінням доброти.

Люби й живи, твори з любов'ю,
бо вона і є той Еверест,
на який виходять лише ті,
хто прийняв цей запрошувальний жест.

ЛЮБИМО ВСІХ І ВСЯ

Возлюби Всесвіт весь душею
і всім серденьком своїм,
возлюби ближнього у всьому,
як себе навчився ти.

І хай слова святі оці
ширяться з мудрості людської,
і будуть орієнтиром у житті
для людини кожної.

Любов - є зваба і сподоба,
є закоханість і секс,
є кохання чисте і взаємне,
хоча і все це не все.

Бо це задоволеність у праці,
це і піклування про дітей,
це і турбота про батьків стареньких,
це і доброзичливість до всіх.

Любімо всіх і вся
із стану доброти і прийняття,
бо любов набагато ширша,
ніж Земля наша.

ПРО МАТІНКУ РІДНЕНЬКУ
Заспіваймо словами цими
про матінку рідненьку,
бо всі ми від матері родились,
ми всі в неї жити вчилися.

Ми вперше в світі
з очима богині стрілись,
слова лагідні відчули
і вперше молочком наїлись.

Ми всі до неї поплакатись спішили,
ми всі у неї брали пару гривень,
хоча самі рішення приймали,
а досвід материнський часто ігнорували.

Матінка щаслива нами,
життям нашим і ділами.
Вона і далі живе нами,
то любімо її в щасті цім.

Не соромимося зробити це,
сказати хорошеє слівце,
бо для цього і мова є
і матінка так її жде.

Розуміймо жіноче щастя
у матінці своїй,
бо саме стільки ми понести здатні,
наскільки ми його приймем.

ДОБРОТА І Є ПОРІГ
Засіваймо усі потрошку
доброту і радість,
доброзичливість і любов,
бо їх так кожен жде.

Даруймо щастя тим,
кого підтримати захотіли,

бо це з відчуття Душі,
то всесвіт нами зацвіте.

Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життям
на Землю саме за цим.

Міняймося люди у собі –
із добродіянь починаймо,
бо це дає відчутти оте благо,
що ми живі і любити можемо.

Доброта і є поріг
біля дверей любові,
то зробімо щастя крок,
щоб увійти життям до світобудови.

ЛЮБОВ'Ю ЗАСІВАЙМО
Живімо в любові стані,
любімо пана й пані,
живімо в радості зі всіма
і хай нас любов обніма.

То з цими відчуттями
ми радість спізнаємо сповна
і слід хороший залишим по собі,
то життєва нива забує з доброти.

Людина кожна має,
хоча би деколи,
собою відчувати,
що вона в радості літає.

Вона літає,
бо мудрість в голові має
і крила добротою ткані,
а радість ними до неба підніма.

Ось такі слова милі
до часу ширяться межі люди
і зростають на тій доброті,
за якою усі так спрагли.

Літаючи, любов'ю засіваймо
усі простори на Землі,
щоб доброта і радість
серед людей буяла.

МИ І ПРЕДКИ НАШІ
Душі самі бережімо
і їх життєвий простір,
який пізнаємо й бачимо
ми у відчуттях своїх.

Бережімо життя інших,
бо цим збережемо і свої
життя роки
і ті карми родові.

Бо уже й не раз
маємо різний негаразд.
Бо ми і предки наші
не вміємо духовність ткати.

Інколи життя таке прекрасне,
що хочеться життю радіти,
бо усвідомлення дає чуття
присутності в житті Творця.

А нам би мудрості простої,
яка із досвіду вироста
на добродіяннях наших
і цим життєві дороги вистеляти.

А щоб життя пройти спочатку
і кожна мить з свідомістю зв'язати,
то нам достатньо розуміння і прийняття,
щоб поміняти стиль свого життя.

ЗМІНИ В ДІЯХ

Усвідомлення сенсу у житті
дає розуміння для змін у діях
і свого покликання в ньому,
бо ми і є началом в змінах.

Тому то хазяї
одні зерна зберігали для засіву,
інші збивали на крупу,
або мололи на муку.

Хоча в житті по різному бува
і з декого летіла лишень полова,
але і там жевріла квіточка життя
при формуванні колоска...

Ми вже звикли дивитися на інших
і робити намагаємося як інші,
але путь-дорога
у лоно Бога
у нас, у кожного, своя.

А чи ми у цьому доросли,
а чи ми переросли –
того не відає ніхто,
бо це чуємо лиш ми.

Бо ні один із нас
не бажає подивитися на себе,
не бажає сам творити те,
що для нас усіх так треба:
доброти собі і для інших
і цим рости у щасті;
дитини Бога мати гідність
і плекати справедливість...

ГНІЗДО ЛЮБОВІ

Плекаймо духовні якості в собі
у повсякденному житті,
починаючи із чистого листка

наносимо контури щоранку,
дня грядущого і зорі.

Встаючи, дякуємо,
що встали,
а коли йдемо до сну,
то дякуємо за справи,
бо в кожній з них
ми Богом там присутні.

Робімо добрі справи
собі і всім,
творімо мир і спокій,
леліймо діточок маленьких,
шануймо німечних й старих,
а також не робімо справ лихих.

То радість буде присутня з нами,
бо радість щастям є,
яке гніздо любові
в душі у нас зів'є.

КАЮСЬ, МАМО Й ДІТИ...

А жаль і дуже шкода,
що життя пройшло
і не навчили ми дітей любити,
бо і самі цього не вміли...

Пробачте мамо, пробачте діти,
бо соромно мені
вам від чистоти душі
ув очі ті глядіти.

З порожньою душею
відчуваю роки прожиті,
і щемом втрати біля серця,
від сорому і страху...

Не можу вас таких,
як сам зустріти,
бо, можливо, за життя своє
не раз скотилася сльоза.

За ваш непослух і за шкоду,
і за бездушність ту,
що з дитинства йде,
то дайте і мені
тепер поплакати,
за загублене усе.

Каюсь, мамо й діти,
що свою душу не розгледів
і ваші потоптат зумів
холодними словами
і збайдужілими ділами.

І радість ми відчуємо,
бо ця легкота прощення
дасть сил життєвий хрест
із гідністю нам нести.

МАТІНКА ЗЕМЛЯ

Люблю я Землю у цілому,
люблю і той клаптик,
на якому дім
стоїть велично.

Люблю той клаптик
і стежечки свої на ньому –
по яких іду кожну мить,
які чогось завжди ведуть
мене, як воду річка.

І так лоскотно в грудях,
і все таке знайоме,
миле і красиве,
що, здається більш ніде
нема такого –
неповториме.

Люблю цю пахучу Землю,
лежачи ниць,
і відчуваю,
як матінку свою.

Силу мені вона дарує
своїм життям з глибин,
наповнюючи все тіло,
через долоні рук на ній.

РОСА В ТРАВІ

Вийшли рано у садок,
а там трава,
ніби рушничок,
мокрі ноги витира.

Теплесенька роса
приємно ноги омива.
Вона і діамантами прихорошилась,
свого палкого друга вигляда.

Приємно пахне
паруюча роса,
що бере з собою
трунок різної трави.

Підімає її сонце,
вмиваючись щоранку,
і парфуми забира з собою
кожен день з весною.

А вітерець теж хоче погуляти
в цих запахах весни
і на прохання квіточок
несе запах бджілкам,
метеликам і нам.

Роса в траві
вблискує в саду,
дяку шле Творцю

і матінці Природі.

ЛЮБОВ

Чи є вона у світі
не раз питаємо себе?
І що воно таке,
і як її їсти,
щоб наситити себе?

Кожен її бачить:
в очах живих блискучих,
в рухах танцю, при роботі,
в посмішці щирій, не лукавій,
в щедроті душевній,
в простоті напевній,
в спокійній і умиротвореній ході,
у мові лагідній, присмній,
у потиску руки,
у борщі смачному.

Нам подобається секс,
думки, слова і дії
добрі і красиві –
все це є у нас з любові.

Від народження й до скону
ми голову схиляємо
проявам її
і нести гідно маємо.

Іншим дарувати
у цьому повсякденні,
бо її величність
проявлена в наявному житті.

Кожен день її стрічаймо,
і в цих проявах її вітаймо.

МЕЛОДІЯ ДУШ

Душа у нашому естві,
як частина світового Духу
по ній звіряємо ми ходу життєву,
вона нам вказує правильність маршруту.

Вона формує нам здоров'я,
наповнює життя красою й змістом,
дає нам їсти й пити,
вчить нас кожній миті порадіти.

А ми лиш свідомі маєм бути,
і не сплячі, а живі.
Бо життя – то є гра
музики нашого буття.

Щоб, як смичок і струни скрипки,
розуміли і приймали
мелодію життя,
що йде від скрипаля.

Аби лиш ми були чутливі

до поклику Творця
у постах життєвих
і з мудрістю їх творили.

Хороша музика життя,
коли радістю світиться Душа,
то можемо бути певні,
що ми продовжимося в житті,
у життях потомків.

Пісню про життя,
ми поемою назвали
по жанру написання,
а по змісту – творінням Духа.

СВЯТИЙ ДУХ
Духу Всесвіту вклоняємося
предвічному Творцеві
з довірою до Тебе
ми стежками духовними
в Твої пенета йдемо.

Приймай нас усіх:
хто живий і дух життя
в собі носить:
одухотворяй того,
хто хоче пізнавати
Дух Святий в собі;
хто хоче бачити
частинку Духа в інших;
хто мудрість зрілу
вміє дарувати;
хто милістю своєю
зуміє духовність відродити;
хто благо засіває тайно
думкою, словами і трудами;
хто допоможе каліці,
сиротині і вдовиці;
хто дасть нужденному
плуг й відро пшениці;
хто красоті
голову схиляє;
хто доброму
по доброму щастя побажає;
хто про мир і спокій
братом і сестрам дбає.

Бо саме ці енергії творячі
і є тим Духом світлим й добрим,
які гармонію людських відносин
серед всього живого носять.

НЕНАЧЕ ЛИСТЯ
Зобіч зелене листя,
як життя,
а між ним теє небо,
як лелія і надія.

Весна і літо,
осінь золота,

зима...
І листя вже нема...

І так в природі рік,
неначе, життєвий вік
в людини:
було життя, ніби, в днині.

Народження в зерні
на матінці землі...
Дитинство, то весна,
а юність в літі вже буя.

Далі осінь зріла
на цілий рік
нас збагатила
у силі і плодах.

А там зима
у думках чистих білих,
як закінчення життя,
що Душею з нього відліта.

Пролетіли роки
і все так збоку,
неначе листя,
а ми були в дорозі...

СКАЖІМО МАТЕРІ...
Благодаруємо вам,
любі друзі,
за кожна мить життя,
яку ми були з вами.

Так хочеться завжди
це слово дяки
всім сказати:
«благо-даруємо».
як подарунок і як дяка.

Це слово струн душі торка
і в щасті цім підніма,
бо хочеться сказати
і всім щастя побажати.

Скажімо слова подяки:
і небу, й вітру...
скажімо травинці і океану,
бо все воно живе.

Живе енергією цією,
яка у цьому слові є...
Людина кожна дихає і дивиться,
смакує і відчуває нею.

Даруємо – і це луною озветься
в Душі нашої дитини
і в краплі водяній,
в дорозі дальній і малій,
в постелі теплій

і на галявці лісовій.

Радіймо, бо радість гріє.
Скажімо це і матері своїй...
Матері скажімо...
не стримуймо в собі слова подяки,
коли ми в радості своїй німі ...

Матері своїй
скажімо ці слова подяки,
бо слово те зігріє
душеньку її.

ЖИВІ СЛОВА

Слово – це птах небесний,
який межи людьми літа.
І вони злітають з нашої Душі,
бо там його гніздечко.

Слова, слова, слова ...
це невагомість і тяжкота,
Слова, слова, слова ...
це радість і печаль.

Слова – це все є від буття,
Бо це і дія для життя,
це і порятунок
від поцілунку смерті.

Слова – це подарунок
для нашого життя,
що зводять до небес
і кидають у сміття.

Слова, слова, слова,
вони живі,
бо ми іще живі ...
у радості буття.

А вони іще живиші,
бо лишаються після нас,
а помрем, то лиш слова
залишаться оці.

МИ Є ОДНА СІМ'Я

Всі, усі і вся,
ким населена Земля –
ми є одна сім'я,
яка коріння має
з одного джерела.

По цій життєвій стежі
нас Душа веде
від енергій Духу
каменем, рослиною,
твариною й людиною.

І це життя вічне є
з кожною дитиною
ми продовжуємо путь –

як би із нуля.

Життя – це путь...
від привітання: «Доброго дня!»
і в творінні доброти щодня
для Вас і Нас
день за днем
ми ідем
в просвітлений Едем.

Даруймо слова подяки
всім тим, хто на землі,
на небесах і вище,
всім, хто нижче й далі;
всім, хто чорний
і хто білий;
всім... від німця до слов'янина,
бо всі люди на Землі –
одна родина.

Благо-даруймо, поки ми є в змозі,
поки живі й душа сміється.

Я НЕ ЗАБУДУ
Мій рідний краю,
кохана сторона.
Не забувай мене
і тебе я не забуду.

Ти Душу спомином зігрій.
Та відкривай шляхи істини мені
і серце, що радістю щемить,
в своїх долонях...

Не забувай мене,
мій рідний краю!
Я неодмінно повернусь
... душею.

Рокитнівщина моя...
люблю тебе душею й тілом
тобою дихаю і живу,
бо ми у всьому – одна родина.

Діброва, Борове ...
І те Загалля, що біля Ставу
серед якого річка Льва пливе.
Олександрівська Слобода,
Кисоричі й Рокитне...
і все це путь моя,
що дорогою життя зоветься.

Л Ь В А
Через ліси, поля
з боліт поліських
тече наша річка Льва,
несучи воду прісну.

Ось така вона,

як на світлині
обкладинки книжини
красива й чиста,
готова вгамувати спрагу
літньої години.

Біля неї життя вирує:
ростуть дерева і кущі,
квіти лісові й хвощі
і чується пісня солов'я.

А обабіч пасеться череда
корів рогатих
і тут же в лузі
дзвенить коса.

ВЕСНА

Весна, вода і сонце
вносять зміни
у розпорядок дня людини
в її слова і справи нові,
а думки, думки роять
нові ідеї й плани...

Стрічаймо люди
матінку природу
в її дитинстві,
у весні...,
бо весна в природі,
як дитина для людини.

Радіймо змінам у природі,
радіймо змінам у собі
і засіваймо змінами в собі,
і засіваймо себе й простори
добротою і любов'ю
все і вся по новому.

СПАСІННЯ

Творімо доброту,
мир і красоту,
людську гідність і свободу,
то і ми
возрадіємо життю
і цьому ранку після сну,
бо це єдине
для нас спасіння.

Станьмо до молитви,
а ще більше добрим ділом.

Самі з любові діймо,
Любов'ю засіваймо
Життєву ниву,
то Сонце і Земля
привітає нас
Благодаттю нашого Творця.

КАЯТТЯ

Сам не знав,
та все чекав...
Зробити крок я мав,
та не знав...
Чи приймеш ти...
чи приймеш ти?
Чи зрозумієш ти...
мою тремтливу душу...
То хоч тепер я мушу...

Пробач ти, Батечку, мені ...
мій ляк і
гордині пустоту,
що зсілися на дні
життя мого...

Прости і відпусти,
бо жити не дають
докори сумління,
спокутуючи помилку свою.

ЗАПАЛІМО СВІЧУ
Запалімо свічу ...
і впадимо на коліна.
Запалімо свічу ...,
бо плачуть небеса.

Запалімо свічу ...
і в душі пошукаймо каяття.
Запалімо свічу ...
і віднині почнімо із простого,
як ранок чистого листка ...

Запалімо свічу ...
за Душі невинних солдат.
Запалімо свічу ...
за море страждань.

Запалімо свічу ...
бо збирать прийдеться
нове покоління...

Запалімо свічу ...
попросімо прощення.

Запалімо свічу ...
за праведника того,
що поселився в душі.

Запалімо свічу ...
і очистимо вчинки свої
у її полум'янім вогні.

Запалімо свічу ...
і у словах подяк
за них і за нас у них
у тих благодатях,
що на всіх ...

У МИЛОСТІ

Помилкою є в людини
з незапам'ятних часів,
саме те, що ми
щастя бажаємо собі.

Однак, слід знати,
що щастя не вміщається в кармані –
воно бігає усюди,
і заходить лиш до тих,
хто щиро його просить.

Чи гостинчиком пригостить
і поцілує з чистою душею,
обів'є поглядом веселим
і сміхом забавним.

Сміх здаля нам свідчить,
що там щастя в'ється
не тільки для себе,
а й на всіх.

Сміх продовжує роки,
сміх кличе до роботи,
сміх гуртує і гартує
при будь якій погоді.

Ми щасливі, бо
благодаруємо
Духові Святому
і собі.

Дякуємо Творцю,
що за покликом його
в буття ідемо
у милості Його.

БО ЩАСТЯ ТАК УСІМ НАМ ТРЕБА
Шануй щастя поки живий.
Живи, кохай, радій;
живи – твори життя,
сій спокій і злагоду межи людьми.

Частіше говори:
«Світе, ти красивий у весні...».

Частіше говори:
«Я відчуваю благоговіння в літі...».

Частіше говори:
«Я бачу багатство восени...».

Частіше говори:
«Я знаю мудрість твою Природо ... у зимі».

Подаруй всім щастя в щасті,
бо щастя так усім нам треба...,
бо саме це дає нам зрозуміти:
яке це щастя – жити і творити.

АНГЕЛ СВІТУ

Дашенька, Даринка,
як ангелочок світу
у свої роки дитячі
красу Божу в себе увібрала
і нам усім дала,
на втіху й радість
її подарувала.

Бо ангел образу цього
іде з дитинства з нами,
то дозвольмо йому
спереду іти,
щоб звиряти
життєві поступи свої.

Хай веде нас у житті
ангелок дитячий
вірними стежками,
радістю тією
і безжурністю в ділах,
живучи, наче птах,
хвилиною цією.

ВЕСНЯНА ЕЙФОРІЯ

Садочок біля хати
і вишні є у ньому,
хрущі літають і гудуть,
а подеколи і в лоба б'ють.

Одначе це не перешкода,
щоб напорозі біля хати
отак запросто вдихати
на повні груди
і цю чистоту смакувати,
що прийшла з весною
і до нашої хати.

Повітря вологе й тепле
нас вітає торканнями щоки,
а то і поцілує в губи,
проміє очі від зими,
розправить груди,
підійме руки,
а голова спочатку зап'яніє,
бо не розуміє,
що це земля
навколо ожива.

Весна іде,
красу несе
і ми радіємо всьому –
бо ми щасливі.

То знаймо,
що саме щасливі
такі чутливі
і мають душі золоті,
а золото те у доброті.

А ми у завзятті
маємо щось нове
у життя привнести,
то мудрість нам підкаже,
що саме так
ми ростемо у роках

СПОВІДЬ

Живе десь мати у селі.
До неї вже не їжджу.
Чогось взаємнини між нами
холодними вже стали.

Довго міркував я днями,
чого я поспішати перестав
до матері своєї.

До материнського гнізда,
обличчя добродушного
і голосу співучого
і того тепла,
що добротою зігріте.

І ось сьогодні сказати хочу,
може легше стане на душі
- я відчуженість пізнав
на своїх же дітях
і тяжко так мені...

Приховати не зумію
це невідоме відчуття,
щоб при житті
чужими бути з ними.

Простіть, мамо,
ви за все...
і за це...,
що позаочі пишу оце.

А сказати не спішу,
пока ви живі,
бо дозріти маю,
щоб відкритися Душею.

ЛЮБЛЮ ВАС, МАМО

Поплач, поплач Сергію,
можливо, очистиш Душу,
Ум і Тіло,
можливо, інші почитають,
такі, як ти
і в передчуттях своїх
теж заплачуть, заридують.

Хай заридає увесь світ,
то може в цьому
отримаємо отвіт,
що у цю безвихідь
ми ішли роками,
то і роки потрібні,

щоб знайти дорогу
до Себе і ко Богу.

Ох, як гірко, гірко...
і важко стати до молитви
з гіркотою цією...
Я маю щось робити,
щоб життя любити...

Я пробачаю все тобі,
бо і цього я не знаю,
а ти, будь-ласка,
пробач мені
за ці слова
і тії дні,
які були до цього.

«Люблю я Вас, МАМО,
люблю, рідненька»,
бо може ця жура
дала відчути,
що я люблю Вас, мамо...

Д И Т Я

Кожна дитина у цім світі
родиться щасливою
від чистоти душі
без вантажів суспільних.

Щиро в радості сміється,
бігає в кімнаті,
наче зайчик той від сонця,
неначе сам в дитинстві.

Тому так приємно споглядати
і відновити в пам'яті своїй
себе самого
в словах і поведінці.

То як його не любити,
не пестити і не балувати
в розчуленості своїй
копію відтворену твою.

А благо наше є –
це життя щасливе
і тому життя таке,
так на дитинство схоже.

МАЛЕНЬКИЙ ШТРИХ

Любов у нас дрімає,
заледь тліє,
а то й горить
у наших діях.

Вона запалює,
очищує і лікує,
здоров'я і наснагу
нам кожному дає.

Вона нам всі
двері відкриває,
бо ключ у неї до життя,
яке у нас вирує.

Любов – є нагота,
є тілесні втіхи,
що струн душі
торкаються приємно.

Але любов – це стан
душі і тіла,
це розрахунковий
хитрий ум.

Це перспективи і надії;
це наші дії,
почуття і відчуття;
це ми
і все те, що навкруги.

ЛЮБОВ У ВСЬОМУ
Любов у всьому і скрізь.
Вона торкається й людини
не зважаючи на вік,
бо вона із нами й всюди.

Вона жива і діє
в кабінеті чи в селі,
на морі чи зорі
на полі чи в містечку.

Вона живе віки
і буде жити з нами
як завжди.

Маленький штрих у слові
бажаєм залишити на папері
про цю прекрасну якість
у людини.

І все ж в штриху оцьому
закінчим на мінорі:
бажаємо всім любов пізнати
і у життя своє прийняти
на радість всім
і собі на втіху.

СУЄТА ЖИТТЯ
В суєті життя цього
ми не бачимо нічого.
Що ми бачимо у ньому
і хто для нього ми...?
- піщинка, мить
в секунді-дві...

То чого навчились ми
і чого можемо дітей навчити?

Кожен із нас спішить жити

і хочемо забрати все собі,
ніби, ми
загарбники які.

А життя
не тільки ум і тіло,
а й душа,
і все те, що є навколо.

Душа є наш провідник,
яка краси нам бажає,
яка добротою засівати вчить
день при дні – і так роками.

То для чого і як живемо ми?
Даймо людям і собі відповідь:
милосердям, добрими ділами
і благом у собі.

То й живімо так з усіма,
щоб з радості очі наші
узріти мали у собі
гідність людини й бога.

Для чого, людино, ти живеш,
маючи святого Духа у собі,
то поживи,
як Боги –
вільно, легко і у щасті.

В Т Е Ч А

Людина бажає часто у житті
утекти від горя і біди
змінюючи роботи,
або їде жити за три гори.

Бо вона знає, що хоче жити гідно,
мінюючи обставини і місце,
тікаючи від одних людей...
і все ж притуляючись до інших.

А ще гірший спосіб
прийняти можемо,
сховавшись вгорілку й наркоту,
а то і більше -
вкоротивши вік сьогодні,
а життєву ношу цю
за нас буде нести
онук чи рід.

Та так не може бути,
бо не можна утекти
від свого світосприйняття,
від своїх думок і відчуттів.

Не можна утекти від себе,
бо ми прив'язані душею
до тих потоків світових,
які на нас так схожі,
які створили не тільки наше тіло,

а також моря і зорі.

Б Л А Г О

Благий гість
в моє життя прийшов
із передчуттів приємних
і, ніби, все єство до неба піднімає.

Так хороше на душі
і лад в сім'ї і на роботі
та й справи легенько йдуть
і нам ще більшої радості додають.

То дякуємо всім
хто дома
і навіть тим,
з ким ми не знайомі.

У благоговінні цьому
ми на бога більше схожі
в можливостях своїх
ми щастя й радість
роздавати всім готові ...

І даємо...,
чим ростемо
у душі
на цім янгоськім путі.

То це ознака явна,
що ми, у спільності своїй,
всі разом творим благо,
творим спокій і злагоду навколо.

Саме ці енергії хороші
мінюють наші погляди на все,
мінюють наш підхід до діла
і ми маємо життя щасливе.

Із цього слова, цього стану,
ми забудемо про зло
й проблеми,
бо благість
є та божа якість,
яка надію кожному дає.

П І Д К А З К И

Підказки нам в життя
і по життю
приходять ніби випадково
з вуст дорослих і дітей.

Багатьох ми і не знаємо.
Або із ситуацій і подій,
які закінчуються щасливо
чи й трагічно зовсім.

Підказкою може бути власна дія,
коли ми у поступі життєвім
зрозуміли,

що зупинились...

Бо далі невидима стіна
Нас, ніби, не пуска
закінчити ту дію,
яка зросла у наших мріях.

І все це, ніби, випадково,
але замислитися просить,
що ми в житті своїм
відійшли від життєвої програми,
яка закладена у нас Богами.

То знаймо з цього дня,
що те, яке приходить,
не помиляється дверима
і веде нас по життю,
неначе пілігрима
з народження й до смерті
щораз можливості даючи
душею підростати
і твердо у житті стояти.

ЩАСТЯ У ЖИТТІ

Таких нема,
хто щастя не бажає,
бо щастя смисл життю дає,
воно заряд здоров'я.

Щасливий дім,
де батько й мати
вміють щастя ткати
і діточок до цього наущати.

Мудрим словом,
а найбільше ділом,
бо в батьків щасливих
щасливі й діти.

Там і сміх
і сльози радості,
там злагода і спокій,
як гості часті.

Чогось так уже ведеться,
що щасливий
до кожного вміє ключик підібрати,
а ключик той простий
і добротою зветься.

Щастя саме до нас не йде,
а з доброти і милосердя
приходить досвід,
приходить вміння його творити,
приходить вміння бачити його
і водночас ним ділитись.

НАТХНЕННЯ НА ЩОДЕНЬ

Коли у нас можливостей немає
доброту творити

і зовсім тяжко на душі,
то поступімо досить просто:
знайдімо любе діло
і робити якісно його почнімо.

А щоб мати результати кращі,
то маємо знайти підхід інший,
бо тільки зміни в нас
є продовженими змінами навколо
у дні, що гряде.

То знаймо люди, знаймо,
що в житті не все можна
повернути на якийсь рубіж,
а покращувати лишень.

Ми можемо в натхненні
з цієї миті і багато,
з духовності своєї
і це творить життя святим.

Щасливі ми, то і в життя наше
приходять речі і події,
з яких ми шиємо день при дні
щастя наше.

ЛЮБОВ

Любов дає життя
і в житті народжуються
почуття,
які любов'ю ми назвали.

Любов лікує
душу й тіло,
вона й обмани
прощати може.

Коли ми любимо,
то готові все простити
і прощаємо не раз,
бо від цього
легко жити.

Любов творімо у житті
і самі її приймімо:
добрі слова кажімо,
бо вони найперш лікують
когось і нас
і все те водночас.

Енергія є в них така,
що айсберги від них тануть
і ці слова зростати можуть
з доброти людської,
з усмішки простої.

Любов з радості твориться,
бо і краса людська
любов'ю вмита

і добрими ми є,
коли ми любимо
і коли нас люблять ...

Вчимося любові самі,
вчимо й дітей своїх її творити,
щоб спізнали всі
красоту любові.

У зірках небесних,
в обіймах сутінків вечірніх,
тримаючи подругу
за її тремтливу руку.

ЖАГА ЖИТТЯ

Жага життя і жага жити
зі щастя і любові вироста –
і неспроста,
бо ми лиш митар.

Упізнаннях себе і його
і благоговіємо до нього,
за все, що є в нас і ми живі,
що можемо ми вчитись
і дозволяємо себе повчити.

Хто ми...
і куди ведуть нас мої погости?
Щоб бути вільним у душі
і на волі вільним бути у собі.

Бути другом серед друзів,
не цуратися того,
що нам життя приносить
і не робимо лихого
й того, чого
не хочемо й для себе.

РАДІСТЬ І БІДА

Здається радість і біда
поряд ходять у житті
і деколи захоплюють нас так,
що ми їх бачимо тривало.

А в них завжди є зерно повчальне:
остепенись і зупинись -
насолодитись радістю зумій
і в біді пізнати позитив умій.

І часто так буває,
що розділивши радість
вдвоє більше оба маєм;
розділивши горе –
половиним горе.

Душа нас саме так і вчить,
щоб погане ми навчились виправляти
і хороше зуміли з радістю прийняти,
бо те, що є у нас, то таких і кличе.

Я Б Л У К А

Пахнуть яблука восени
в нашому саду.
Пахнуть вранці,
а ввечері ще й п'янять.

Ароматами землі і сонця,
духмяний вітерець
від них жене
і мліє серце.

Присяду я
на батьківський поріг
із широких дубових дощок,
нектар прийму духмяний.

І наче я не на Землі,
а десь далеко – там в раю
і більше вже нічого нам не треба.

Вдихаю аромати,
що йдуть до хати
з яблуневого саду.
І така ідилія прекрасна.

То чому ж не жити
і життю не порадіти,
бажаючи усім
солодких сновидінь.

БАТЬКІВСЬКЕ...

Немає горя більшого в батьків,
коли нещасні діти,
а це, як зазвичай, батьки
«зуміли» їх такими ізліпити.

Біда таким батькам
у такім нещасті,
своєму
й дитячій.

Горе і біда тим дітям,
бо горе починає йти
саме від батьків
у життя дитяче.

То схаменімося люди
і починаймо вчитись
дітей ростити
гідних і щасливих,
вільних і багатих.

Хай прощають діти
тату й мамі,
бо і їх не вчили
в дітях щастя засівати,
засівати доброту і милість
на радість їм і Творцю.

Тільки деякі батьки

розвивають своїх діток
так, десь років до семи,
та і потім вони друзі...

Живуть душа у душу,
вільні і свободні в діях,
відповідальні на роботі і в сім'ї,
самі творці і допомагають діткам
творцями бути.

Вчать здоров'я шанувати,
доброю жити –
то це дійсно вже батьки
із талантом батька.

О С У Д

Я зрозумів,
бо й літ сплигло чимало
і сам я мав через це пройти,
тому й сказати хочу.

Кожен – не спіши
сказати злеє слово
комусь, або про когось,
бо може в цей момент
осуду такого
йому зовсім тяжко
і він не здатен
з тупика знайти вихід.

Йому ж бо ніхто не допоміг,
можливо,
ні словом, ані ділом
і під вагою він знеміг
від життєвих тягощів таких,
а ми..., а ми
добавили йому іще негативу.

Буває, зовсім легко,
ми засуджуємо когось,
чорнотою мажемо частенько,
замість того, щоб допомогти.

Або окрилити людину,
сказавши тепле слово,
то чіпляємо ярлики даремно,
не пізнавши біди чужої.

О, БОЖЕ, ПРОСТИ ...
і дай строк мені
зібрати каміння осуду тяжкого,
яким кидався я в житті
на інших і самому вилізти з лайна,
щоб очистити тіло й душу.

ДОБРОГО ДНЯ УСІМ

Бажаємо доброго дня усім,
хто встав від сну,
хто уже в роботі,
хто в думках весь,

хто в гостях,
а хто в дорозі.

Доброго дня і тим,
хто в біді-тривозі
і хто у щасті весь тріпоче,
хто щось добре
зробити хоче.

А тим, хто має наміри лихі,
теж доброго дня
бажаєм ми
і просимо почекати
той день і ніч,
щоб відміряти той час
і зрозуміти
суть наміру лихого.

Бо тільки це зупинить нас
і ми не зробимо
ту кару для себе
на все життя.

А, може, не отруїмо злом
сім'ю, сусіда,
бо в проміжку цьому
ми пізнаємо цю марноту.

ДОБРОГО РАНКУ!!!
Доброго ранку друзі
і доброго ранку щоранку
подаймо й ми голос свій
у пташиному благодарінні.

Благодаруймо за день новий
і за те, що ще живі,
що за вікном травиця зеленіє,
а в обрії сонце мерехтить.

Ум ще спить,
а Душа в молитві від усього
груди розпирає
і дарує настрій нам хороший.

Творімо, бо ми розумні,
бо ми з умом свідомим
на планеті є людьми;
творімо, бо ми є Боги.

Творімо, бо ми вільні у Знанні
від чистоти і гідності своєї
жити зранку до зорі
з розуміння радості такої.

Творімо, бо ми є діти
нашого Отця-Творця-святого Духа
і в творінні будьмо гідні,
щоб не осоромити Його.

ДОБРОГО ДНЯ!!!

Проснувшись рано, рано,
залишивши тепло під одіялом,
піднявши руки вгору для молитви,
відкривши очі на мерехтіння дня
у вікні буденнім
і першим словом із вуст наших
нехай злетить це прекрасне слово:
«Доброго дня, Тобі,
Дух світла і добра!
Доброго дня для мене,
доброго дня усім,
хто встав у дні новому;
здоров'я й творчої наснаги!»

Скажімо просто так,
поки ми живі,
поки є така можливість
і слово це окрилить...

Не тільки нас обох,
піднімаючи настрій,
бо така у нього здатність:
поширювати радість
усім і всьому.

Доброго дня,
моя родино
і вся рідня,
бо всі люди на Землі
одна сім'я.

МУЖУ І ЖОНІ

Доброго дня життю,
що є у всьомуживому.
Доброго дня
і Духові святому.

Доброго дня
мужу чи жоні,
діточкам маленьким,
сусіду і його сім'ї.

Даруймо ці слова
школярику і колезі,
а також всім,
кого зустрінемо в дорозі.

Вимовляймо ці слова
з доброти людської
в думці і словами –
вони ж відомі
і знайомі всім давно.

Ох, як приємно їх сказати,
іще приємніше почути,
а відчути ці побажання
кожен з нас би рад.

То кажімо всім:
«Доброго дня, сестри і брати!»

усім знайомим чи не зовсім –
хай шириться вони між люди.

БЛАГОСЛОВЕН ТОЙ ЧАС

Благослови Отець-Творець-Дух святий
на відпочинок-сон, що на часі гряде
і дозволь схилити голову в подяках
за всі діла, що в дні були...

Благословен той день і час,
коли ми можемо
спокійно йти до сну,
Душу ввіривши Творцю.

Який поведе її
в мандрівки тихі,
чи на зустрічі минулі,
чи на роки вперед.

І запише в сні
у видіннях наших
все для розуміння
і відповідних дій.

А там знову ранок...
І ми говоримо усім:
«Доброго дня Вам, люди»
і благословляємо цим словом
усіх на добрій діла.

А якщо щось і не так,
то з благо-словіння
почнімо день новий
у творінні для себе
і трошечки для всіх.

УСМІХНИСЬ

Відкривши зі сну очі –
усміхнися і порадій,
що здоровий і живий
встаємо в день прийдешній.

Подумай ці декілька хвилин
про приємні факти свого життя,
бо це побудить нас
подумати про плани майбуття.

І ми відчуємо від цього радість,
і ми відчуємо приплив енергій.
Усміхнися і порадій.
І вже вставай мерщій...

«Доброго дня, моя родино»,
«Доброго дня, моя Україно».
«Доброго дня» скажімо
кожному, кого зустрінемо.

І посмішкою щирою
з радістю милою
нагородимо ми їх,

щоб понесли іншим.

Щоб понесли ці слова
і посмішку цю щиру
у діла свої, родину
то знайте всі,
що посміхнеться вся країна...
і закінчиться війна.

ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ

Щасливе зерня дня нового
вчимося пізнавати,
бо ми цим Творця
зуміємо привітати.

Тож зуміймо ми знайти
в ділах на протязі дня
позитиву хоч зерня –
і це дасть нам стимул жити.

Навчаймося радіти дням
зі світанку в промінні сонця
і співу птахам..., а там і праці –
і день пройде спомином приємним.

Ось так день за днем пролетять роки
і вже не вернуться вони,
а ми ж раділи планам в дні,
сміялись при удачах, плакали у гніві.

Любили ми без тям себе й дітей,
і чийсь посмішки привітні;
і навіть втому ту щемливу,
в кінці дня.

Ми радіємо за день,
вже готові в день наступний,
а думками в мріях
набагато далі.

Можливо, що й нічого
не згадаємо в рутині дня,
але порадіймо й тому,
що просто прожили
і є надія далі жити.

ПІЗНАННЯ У ДНІ

Доброго дня,
Зло і Заздрість,
Гнів й Ненависть,
Користь і Вигода,
Підлабузництво і Помста,
і все те, що не перелічить,
що серце тисне.

Сумління сушить без вогню,
хвороби вносяться в ум і тіло,
вирощуємо Біду і коїм Лихо,
скорочуємо життя
допоки ми не зрозуміємо

причин появи їх
у нашому бутті.

Ось так Душа росте
з такого розуміння негативу,
що часто-густо у нашому житті
з бажань наших несвідомих
виростають на біду
проблеми величезні.

Таке ось бачення
означеного «панства»
дає полегшення ході
по стежках життєвих.

Тоді ми від цього
маємо кучу задоволення німого
і усмішка торкає наші губи,
що хочеться всіх поцілувати,
ніжно приголубить.

Радіймо – щастя в нас росте,
коли так ми їх стрічаємо
ще при зародженні в думках,
то і в ділах їх не буде,
бо щасливих і добрих
вони не люблять.

Б О Г

Бог- життя- любов,
ця істина прописна,
але любові все ж нема...
та де ж вона?

Вона у всьому... та ми сліпі, незрячі,
та ми чутливість втратили до неї,
та все ж скажімо щиро –
чи шукали ми її.

Чи ми леліяли її із доброти,
бо Бог живе у серці добрім.
Ні і сто раз ні,
бо боїмося Бога ми.

Боїмося комусь зробити добре,
із люті жовтої на себе,
коли сумління нас тривожить
і спатоньки не дає.

А суть із цього тут одна:
ми боїмося Бога істинного,
але боїмося і людського Бога,
однак з людським ми домовляємось не раз
у покаяннях мнимих.

І далі йдемо по стежках життєвих
важких і непотрібних,
бо манить нас Диявол
очима нашими й вухами
вседозволеністю і користю.

Бо звівши в нас гніздечко, в голові,
він продукує такі ж слова й думки,
а служки його – наші вуха й очі,
рухають уста і мозок у знемозі
тремтливими руками і ногами,
які несуть нас в суєті оцій,
зумисно не даючи взріти Бога у собі.

ДОБРИ ДІЇ

Благодаруймо Творця,
людей, природу й Всесвіт,
що у цих відчуттях щастя у собі
й можливості спостерігати його в інших
дає нам прозоріння пізнавати
суть і зміст добродіяння.

Тоді приходить розуміння
чуття легкоти життя й «везіння»,
які зростають з доброти і правди,
у радість і всезагальне благо.

Даруймо легко і таємно
і без очікуваних вигод,
то радість і доброта
ростимуть разом з матеріальним.

Бо суть цих наших дій:
нам дали – і ми взяли,
щоб і іншим дати
І ми не власники зовсім...

Ми при житті
речей і благ передавачі
і зрозуміймо тут різницю,
то тоді благодіяння будуть
в постійну радість в усьому навкруги.

Тоді й не встане питання
просити прощення в усіх,
а тільки з вуст, з душі
буде йти благодарування.

ГЛЯНЬ У ФІЛІГРАНЬ

Щастя на дорозі життя
лежить й лежало...
То той, хто зрячий,
зумів його підняти.

Очистив і собі прийняв,
а далі... вчимося далі ми
наводити у ньому нові філіграні,
бо щастя творити потрібно вміти.

Воно необмірне,
воно сенс життя.

Його не буває мало чи багато,
але при відчутті його
скоріш усім даруймо,

щоб навкруги всі щасливими були.

Тоді це буде ціла щедра нива
з насіння щастя і добра,
де не проросте осот
і плевела.

Творімо щастя самі,
наводьмо й філіграні,
тоді цей магніт щастя
притягне у життя
хороших друзів,
спокій і достатки,
веселий сміх дітвори
і роботу для душі.

МИРУ МИР

Миру мир, душі спокій –
здавалось би істина відома;
всіма очікувана і знайома
і тільки в суєті оцій
ми не можемо зрозуміти,
що добротою він творимий.

Не забуваємо добро творити,
то буде спокій в тілі, умі й душі,
то буде мир і злагода в сім'ї і в хаті
..., а там дивись і в кожній.

І так весь світ можливість має
добротою напуватись,
бо доброта йде в життя з душі
і нам приємно так ділитись нею.

Ця доброта зміцнює довіру,
дружбу творить між людьми,
як основа віри і любові,
бо можливості її не мають міри.

Саме так спокій і злагода
твориться на весь світ,
починаючи з себе й своєї хати
і доброта їх розносить.

Різниці тут і там нема,
бо всі люди на Землі одна сім'я
і Бог для всіх один,
і пророки всі від нього.

Знаймо люди, знаймо,
що там де дружба і доброта,
то там радісне життя,
а там де вигода й поділ,
то там вороги й війна.

Ніхто не більший
і не менший –
ні християнин, ні жид,
ні грек, чи соціаліст

Ідїть за тими,
хто ділиться й дарує.
Нїкого не цурайтесь
і самі доброти навчайтесь.

В ЩАСТІ

А щастя кожен творить у собі
чарівною усмішкою чистою
і капелькою душевного вогню,
який раптом ми відчули.

Відчули теплом у тілі,
в окриленні ума свого
і промінчика із серця,
який нам путь в житті
напрямок вказавши,
освітлюючи путь
і іншим, які за нами йдуть.

Немає щастю висоти,
нема межі й кордонів,
якщо здорове тіло маєш
і творить бажаєш.

Твориш, множиш, додаєш
і ділиш іншим без вибору,
то саме цим щасливі ми
у виборі такому.

В щасті жити,
радість дарувати,
доброту творити –
ось вектор нашого життя
для свідомого ума
і духовного зростання.

МАМО

Перше слово – МАМО,
яке говоримо з дитинства ми,
бо приносим тим
радість мамі й тату.

А самі з радості тієї
щось белькочем,
бо іще бажаєм
слів додати інших.

Вдячних чи гнівливих –
мабуть, що більше слів подяки
за життя, за теплоту
в словах і відчуттях тому,
хто на перший порух,
крик чи слово –
завжди поруч.

Хто проблеми вирішує
тихо і незримо
руками милими на дотик,
звук муркотливим,
щасливою любов'ю

приносить спокій і безпеку,
вчить пізнавати світ,
допомагає робити перші кроки.

Леліємо пестощі дитячі,
бо це їх та мить щастя й втіхи...
і нам це є в науку,
то поспішімо теж
щасливим мить цю побути.

Розуміючи дитяче щастя так,
бережімо кожну мить дитинства,
бо навчивши щастя їх ліпити,
вони і нам його нестимуть аж до смерті.

Тому, тато й мамо,
знаймо, що ми творці
щастя дітям на всі роки,
саме з маленьких років.

ЦІНА ЖИТТЯ

Ціна життя у кожного своя,
але життя безцінне.
Ціна є визнання суспільне,
а для Душі ціни нема.

Якщо жити маєш гідно,
І хочеш пізнати його,
як квітку енергій світових,
то пізнавати масмо для Душі.

І цим воно безцінне,
красиве і безневинне,
щасливе – із любові ткане,
добротою скрашене
нитками взаємопошани шите,
милосердям зарублене,
дитячою присутністю мальоване,
духовними якостями напахане.

Саме цим воно безцінне
і на життєвій стежі
для Душі нема ціни життю,
бо тільки життя духом дише
і Душа живе, бо Дух у ньому є.

Лиш серце нам підкаже,
де зігріти треба, чим і кого,
бо Душа не жде оцінки...
а доброзичливості і добродіянь.

СИРОТИНА

Життя сім'єю,
життя у сім'ях на планеті,
то є світле й чисте,
що оберігає рід людський
від голоду і холоду
милосердям нашим.

То будьмо не зозулею...,

то будьмо добротою й милістю,
щоб діти на Землі
сиротами не росли.

Зупинись, людино,
зупини у собі звіра,
бо і звір
так не робить...

Приголуб і допоможи,
витри сльозу гірку й часту,
не дай умом
в житті упасти.

Допоможи чим можеш
вистояти в життєвих бурях,
щоб змогла дитина ця
радість приймати від життя.

Бо життя сирітське
це нам підказка Божа,
як жити нам серед людей
і доброту творити.

Доброта кожне серце гріє:
і тому, хто її творить;
і тому, хто її приймає,
бо саме добротою
Бог сиротини
серденько милістю торкає.

Життя сирітське –
це та межа,
де кожен її може взріти,
Творця, чи Бузувіра у собі.

ДОПОМОГА
Допомога є та дія,
яку ми робимо
по зову серця свого,
відчуваючи милосердя і пошану
і ту радісну легкоту від того,
що її від нас приймають.

Ось у цьому її суть,
бо виростає вона не із користі,
а як потреба –
і духом ми зростаємо у цьому.

А потребуєчий її прийняв
і подякував нам і Творцю,
укріпившись у довірі,
що є на світі доброта.

Допомогаймо всім,
хто можливість має,
хто потребуєчих відчуває,
бо для цього мати слід
чисту душу й око третє.

Допомагаймо за покликом Душі
таємно й щиро
від доброти своєї,
то і дії ці Божественні.

Вони є помічні Душі
і ми відчуваємо це,
а Дух святий дію цю прийме
і люди дякують за це.

ВІТЕР ЗМІН

Віс вітер по Україні –
вітер змін суспільних:
повіяв у кожному дворі,
то наліво, то направо,
а з ним хитаємось і ми,
як флюгери.

Нема спокою у Душі,
нема порядку і в ділах
земних,
бо серед людей
великий поділ стався.

Той вітер віс по Україні,
несучи всім
вдосталь кисню і азоту,
торкання тихе і теплоту,
то і ми будьмо рівні
перед Богом і людьми.

Бо ж кожен може бути добрим,
милосердним, чесним, щирим
у собі, або для себе,
то розвиваймо і розвіваймо
ці якості духовні.

Покаймося люди
у своїх ділах, словах
і думках неосудних,
яких ми наплодили
за оцих років двадцять п'ять.

Живемо ми у гніві і зlobі,
в готовності убити
сестру і брата,
дітей обплутали брехнею.

То зупинімося в лиходійстві
і починаймо вже творити
добру думку, мудре слово;
будьмо добродіяльними,
скрізь і у всьому.

Бо це основа
свободи на Україні –
то і повіс по Україні
вітер спокою і миру.

ПРИРОДУ БЕРЕЖІМО

Природу бережімо, матінку свою.
Шануймо малесеньку рослину і ліси,
комах і птахів, землю-матінку кормлячу
живодайну воду і глибинні надра,
як і повітря прозоро-чисте і незримо,
але так відчутне...

Шануймо й бережімо всіх людей,
хоча по норову і вдачі вони є різні,
то шукаймо тих, із ким ми можемо прожити
цю мить і вік цей, що життям зовемо.

Шануймо природу кожен,
бо і кожен у самоті чи гуртом
не може жити окремо й сам
і треба зрозуміти, що всі ми разом
і є природа, і є суть життя.

Та і сповідь ця неспроста –
навчаймося жити у взаємодії,
бо ми по комусь ходим
і по нас колись пройдуть.

То поміркуймо на самоті:
що краще оминати, чим наступити;
що краще сотворити, чим руйнувати,
або вбити...

Не робімо стежку без потреби,
не ламаймо вітку на вербі,
бо вони напевне теж живі.

Живі і жити хочуть...
Вони і нас просять не робити так,
хоча й німі.
А такого ми за день робимо чимало.
А за роки...???

То в чиїх руках життя
планети й наше?

ПОЛІССЯ

Ось таке прекрасне
Полісся наше –
чисте, щире,
широке й серцю миле,
в людях, в небі і на землі.

Красиві села багатодітні,
хати добротні,
люди тут умілі,
які зросли серед джерел
для річок прісних.

Ростуть на землях цих
запашні суниці,
голубика сиза,
малина і ожина.

Ростуть також тут

відомі на весь світ
гриби й чорниці,
а потім журавлина.

І так цілий рік поліщуки,
як ті бджоли, в бюджет сім'ї,
природи збираючи дари,
наповнюють свої статки.

Вони щасливі в чистоті душевній,
бо вся ця праця любить тишу,
даючи спокій для ума,
щоб очистити душу.

І думки тут тихоплинні
очищують все навкруги
в подяці Творцю і собі
за здоров'я, і за саме життя.

Бо відомо всім –
де чистота духовна
в людях і на землі,
то там мир і злагода панує.

Все живеє тут хвалить святого Духа:
небо і земля, сонце й вітер,
блакить води й дерева,
тварина і травина, птаха і комаха,
а особливо, поліщуки рухливі.

З очима голубими, чистими такими,
що ніби видно ту чистоту духовну;
словом грязним тут не сміять,
а якщо і зродять, то виважене й мудре –
не зобидить, а підкаже,
як у світі жити в мирі з усіма
і по совісті з Душею.

РОКИ

Роки летять, неначе дикі коні,
а життя проходить, наче день.

Роки життя проходять у цілому
наче вода через сито:
досить швидко і нечутливо
і лиш на певний час після цього
залишається мокрим сито.

То також і про нас
згадують лише певний час,
а життя не бачим ми
і тільки на годиннику відлік часу
і дні на календарі.

Зима, весна, літо й осінь,
а що ж ми бачили в житті?
То не лічимо ми роки,
а добро творімо
й шукаймо радість у житті.

ІСТИНА ЖИТТЯ ЗЕМНОГО

Хвалімо все живе, що дихає;
все, що радість нам дає...
бо радість є древо щастя,
а доброта його листя й квіти.

І тільки древо це в житті
ми можемо назвати
цим знайомим словом,
хоча за суттю невідомим.

А слово це ми любов'ю звемо,
як плід покликання німого,
що зросло в добродіяннях,
спокої і щасті.

То це і є вся істина
життя земного –
і вона одна:
МИ ЖИВЕМО!

Бо все від цього йде:
зростає тіло, дряхне, а потім відімре;
ум загубить душув пошуках оправданій лжі
і дій лихих...

Та все ж Душа злітає
в тихій радості своїй,
що зрости вона змогла
у кожному із нас
тільки їй відомими
темпами й плодами.

ПРИЙМІМО БОГА В УСЬОМУ

Всі люди на Землі мають зрозуміти,
що Бог один на всіх:
і для рослин, тварин, дерев, вітру й сонця –
він є один.

А людина ділить, ділить навіть у однім.
Ділить, відходячи все далі й далі
від Суцього одного,
не відаючи істини простої.

Що ми усі ним дишем, бачим,
одну водичку п'ємо
і по образу й подобі
ми одні - і ми є люди.

Людина має розуміти,
що всі люди на Землі
між собою і у всьому
сестри і брати є по духу.

Бо навіть птахи,
дерева і тварини,
як вид – в собі одні,
а по духу, то ми одні із ними.

Бо ДУХ, ДУША одвічні,
то саме це єднає нас,
а месії, пророки й книги
лиш навчати можуть нас.

Бог один
і він єдиний у поєднанні
якостей хороших,
а якщо є і плохі,
то приймімо за підказки,
щоб життя щасливе будувати.

Бог один
і він в єднанні духа,
бо Бог живий у всьому,
що живе і дише.

Сприймаймо Бога в усьому:
у людині і травині...,
в усьому, що є живе
і має ознаки руху.

ТВОРИМО ДОБРОТУ
То творімо доброту,
бо вона приносить радість
нам і всьому.

Творімо радість
допоки живі,
бо цим ми так щасливі.

І від стану щастя
ми входимо в стан багатства –
провірте й перевірте
оце раз і назавжди.

Тому і просимо усіх,
хто може,
і незалежно –
хоче чи не хоче,
але подаруймо
усмішку щиро.

Побажаймо всім здоров'я
і творчого натхнення,
бо і цим ми ростемо душею
разом зі всіма
на радість,
на щасливу долю
нашим дітям,
і квасолі, і тополі,
сонечку і зірці.

Тому дякуймо усім,
що добротою
ми зуміли
добрим бути увесь світ.

ДЯКА В ДНІ
Вечірнє сонце в хмариньках бринить,

повітря у втомі тихесенько зітхає
і ми в подяці згадуємо кожну мить
в цьому дні, що минає.

Дякуємо сонцю, що світило;
що освітило шлях на добрі справи;
що освітило гордість, гнів і зло,
бо при сонечку і ми є зрячі.

Ум не спить і тіло бодре,
а душа радіє, що вони такі,
бо на милість до інших може спонукати
і в дні буденному зернятко радості знайти.

То дякуємо сонцю і собі,
дякуємо повітря і діброві,
що дихати є чим;
дякуємо землі й хмарині,
що водицю нам дають.

Дякуємо татові і мамі,
братику й сестрі;
дякуємо сусіду і дитині,
дякуємо всім, кого зустріли в дні,
бо саме разом – і не випадково
ми працювали і ми творці.

ЛЮБОВ

Любов – то є ріка,
в якій кожен день нова вода,
нові слова і дії, і відчуття,
а ми її пізнати можемо,
коли в ріку життя
сміливо входимо.

Кохання ж є частинкою любові,
то є стан її проявлення у ньому
двох закоханих людей,
то є єднання її уже на двох.

Це і романтика, і мрії;
це й інтрижка, і компліменти;
це упадання і залицання;
це і обіцянки, і хтивість;
це і кожен раз слова приємні
про майбуття і завтра;
це і кожну мить новіші відчуття,
бо й уста найсолодші у коханні,
та уже таємні,
бо не можемо проявити їх,
як наготу для всіх.

Кохаймо і вчимось кохати,
щоб цей стан любові
і відносини життєві
життям пронести
в доброті і щасті.

Оберігаймо і леліймо
його пелюсточки ніжні

й коріннячко живильне,
бо неувага і байдужість,
то ракова пухлина у коханні,
то це є зрада себе, людей і Бога.

ПЕРША ЗАКОХАНІСТЬ

Не слухаймо ми тих,
хто говорить про захоплення такі –
юнацькими, незрілими і шкідливими
при пошуках предвісників кохання.

А далі в пошуках дружин майбутніх
і чоловіків, які були б на все життя,
бо перші симпатії і відчуття,
то є від Творця - і він нас до купи звів.

І цим звелів щоб ми росли це кохання,
щоб ми пізнали стан любові
і ці перші зустрічі очей,
і слова нерозбірливі і мляві.

Бо це і торкання рук,
а чи поцілунки цнотливі...,
то вони вже є не випадкові
і появляються із відчуттів.

Приймаймо кохання у пошуках
і найперш у собі,
бо за подарунком цих відчуттів,
радості і тріпотіння серця
ідуть злагода і мир у сім'ї,
ідуть діти і достатки,
посади й мудрість у житті.

ЛЮБОВ І Є ЖИТТЯ

Бо любов – це і є життя,
яке має складові свої,
яке проявлення має різне
в різний час і повсюди.

З любові зачаті і життя
і любов у кожній нашій дії,
бо вони усі з надії,
щоб у радості були роки зрілі.

Життя – це той, хто поряд,
хто зрозуміє, підтримає
у великому й малому,
хто ніколи не нашкодить,
хто боляче не зробить.

Бо інше ми назвем
проживанням марним
але й це свідомо маємо прийняти,
щоб любов в собі далі нести.

ЛЮБОВ У ВСЬОМУ

Любов у всьому є:
в думках, словах і діях,
вона в речах і подіях,

бо все у світі наповнене
життям-любов'ю.

Це і праця наша вмiла,
це і запал творчий в ділі,
це і дитяча мудрість в грі.

Це і вся радість у житті,
це сім'я, родина,
це колеги і сусіди,
це односельці милі.

Це і ті, які живуть в під'їзді,
це кожна усміхнена людина,
це і берізка в листі молодім,
це і травинка, обвішана росою.

Це і птах, омитий дощиком рясним,
це і мама молода, яка чекає на дитину,
це і дитя, що дивиться здивовано на світ,
це і юнак із юнкою, які невміло поряд йдуть.

Це і жінка середніх років, і вся в пакетах і сумках,
це і бабуся, яка на лавці згадує свою любов,
це і дідусь, який на гарну жінку озирнувся,
це і сонечко в небі чистім, голубім.

Це і хмаринка вітерцем гонима,
це і чуття свого серденька биття,
це і здатність іще ходить самому,
це і мудрість дякувати усьому і за все.

Це і привітання-побажання:
«Доброго дня»,
це і вміння прощати всім
наклепи, зраду, біль...

Простити і близьку людину,
яка тобі це зробила,
бо до конфліктів у житті
приходять обидві сторони.

Бо це для нашого навчання і завжди
ми маєм розуміти,
що не випадково ми
зустрілися на цій дорозі.

А вміння всім прощати,
та так, щоб після цього
було легко на Душі
і ми прийняли цю людину в друзі.

Бо це і є усе:
і радість, і рутинна –
з чого складається життя,
то це і є любові суть.

ТО ШУКАЙМО ВИХІД
Просимо вас, люди,
бережімо життя свої,

зважаєно рішення приймаймо,
мудрістю і добротою наповняймо
кожну мить життя свого.

Кожне наше відчуття сердечне
з радістю вітаймо,
бо життя не вічне
в цьому тілі нашім.

А воно нам є
в подарунок від Творця,
щоб ми у ньому
по совісті жили.

Гніву, злоби
не плодили ми,
ріднитися учились
у взаєминах людських.

Вибачаймо усіх
і самі вибачення просим
за помилки свої,
за намови мстиві.

За брехню й обман,
але найбільше пам'ятаймо,
що забирати життя в інших,
то не є помилка і не є гріх,
бо то набагато гірше.

Бо то вже шлях тернистий
в багатьох життях нащадків
в деградації ества
і Душі в такому ось нещасті.

Початок же такий невтішний
починався із обману, гніву, злості
і потім сварки, бійки,
які досить часто
у злих відносинах людських
закінчуються вбивством.

То шукаймо вихід...
шукаймо спосіб
і не втрачаймо людську подобу,
шукаймо способів до миру.

Не втрачаймо шанс довіри
і згадаймо про любов,
то вони дадуть надію
продовжити життя
у пошуках радості буття.

ТВОРЕЦЬ

Людина кожна у житті
добротою, милосердям,
радістю своєю
є творцем енергій позитивних.

Вони є суть і зміст

її життя,
якими щаслива є вона,
наповнюючи простір ними.

Ось так людська істота
приймає участь у цьому світі
в наповненні енергіями
самого джерела Творця.

А Він безперервно і невтомно
її посилає всюди і усім,
наповнюючи любов'ю, щастям,
які мудро він збирав і збирає.

Збирає в наших діях позитивних,
збирає у всьому живому,
що крапельки доброти й краси несе собою
во благо усьому живому.

То так і людина у своїх діях
днями і роками збирає якості оці,
щоб жити в радості і доброті,
бо це і є те благо, якого так хочуть всі.

ПЛАЧ – 2

Що твориться у світі,
що робить рід людський
на Землі
і у власному болоті?

Ми бачимо регрес відкритий
в устремлінні до Знань людини,
бо цей потік грязний
інформацій звабливих.

Він так засмоктав людину,
що вона не хоче вже тепер
ні інформацій
і ні тим паче знань.

Хоча вона й прагматичні цілі
відображає в житті,
але сам процес усвоєння її
не залишає часу на творіння.

Дуже хотіли б ми,
щоб участь ця нас минувала
і люди в праці й спорті
і здоровому способі життя
пізнавали значимість руху й дії
для збереження життя.

А устремління до Істини і Знань
збільшувало б можливості людини
в прийнятті праці у творінні
для побудови якості буття.

З вмінням їх прийняти
у розумінні покликання свого
в цей світ Природи

і в цивілізацію людську.

Якщо людина зможе
зрозуміти суть оцю,
то вона і своє життя
по іншому збудує.

СЛІПІЙ

Досить часто один сліпий
приходив в людне місце
і капелюх старенький свій
біля ніг завжди ложив.

А біля нього картон із текстом:
«Я сліпий і допоможіть, будь ласка».
«Зараз весна,
але я не можу бачити її».

«Нічого особливого у цих проханнях, нібито, нема,
бо суть залишилась стара...»,
але як вони змінили людей і сліпця,
коли йому замінили одн текст на інший
біля ніг у митарстві його...

То хай коротенька байка ця
усім буде в повчання,
що одна духовна якість
інші у життя приводить.

Ось так правда і доброта
людське щастя творить,
а з них і любов вироста,
яка кожного із нас
до Творця приводить.

ЛІТО

Прийшло літо – літечко до нас,
пестить щоки теплим вітерцем,
торкає листя і траву шовкову,
які ще ніжність мають молоду.

Вони чутливі в дотиках своїх
і струменінням енергій життя у них,
а ми пройшли поміж ними
так зверхньо і погордливо.

Але вони все ж нас
так лагідно прийняли,
коли ми
на галявинці прилягли.

Приймає тіло енергію землі,
травиця щиро ділиться красою,
а небо синьо-голубе
нас манить у світи,
щоб пізнавати таїни Творця.

І от у таких думках-блуканнях
ми стишуємося умиротворенням солодким
в благодаріннях Отцю-Творцю-Духові святому,

що ми живі і жити хочем,
що ми радіємо життю цієї миті.

МИ ЙОГО ДІТИ

Бо ми щасливі,
бо в стані щастя легко жити,
бо щастя красиве у всьому
і так хочеться ділитись.

Бо щастя дається
пізнавати лиш тому,
хто любить себе і всіх,
як всі якості духовні.

Тим, хто вміє цю любов ростити,
хто вміє її приймати,
хто здатен в ній цвісти
хто вміє її подарувати.

Хай освятиться ім'я Твоє,
Отче наш в ділах Твоїх,
у поступках тих мудрих
і за те, що живі.

Бо так ми у прийнятті
від Творця...
від космосу й природи
беремо енергію життя,
як то і має бути.

А що ми уже Творець?
Ні, ми його діти
і ми маємо це розуміти,
що цієї миті ми у нього в гостях.

МИ І Є ТА КАПЛЯ

..., а ми злилися всім єством
зі Всесвітом єдиним
і ми є та капля в океані світовім,
і ці каплі, що його й створили.

Закрили очі...,
а все видно
і попливли-полетіли
ось так плавно.

Повітря грає з нами
і зі всім живим,
що вже нами грає
і, ніби, космос нами дише.

Це Творець у танці з нами,
це Дух святий у танці
і ми так хаотично у їх ритмі
приймаємо цей хаос-рух.

Приймаємо за суєту життєву,
як порядок певний
нашого буття
в цю мить літнього дня.

І вже торкнулися ногами ковили,
і як тоді, світами попливли ...

Перепочили на хмаринці,
пробігши по колу сонця,
пізнавши голубінь небесну,
приймаємо радість-благо.

Людина так у цю пору літа
копіює космосу розмову,
ніби, говорячи на одній мові,
величаючи, віншуючи її.

ПОДИВИМОСЯ У НЕБО

Подивімося на небо
ранкової пори:
та воно, ніби і далеко,
а, ніби, ми в ньому.

Летіти можна,
та крил немає,
то полетимо думками
і то, у той виднокрай,
який обіймають очі.

А там свої світи,
свої мири,
які невідомі нам
і такі знайомі нам.

Одна лиш голубінь глибока
і сонце наче близько,
то як небо прийняло його,
то і ми так приймімо.

Приймімо, як Духа
у всьому і повно,
у всіх якостях духовних,
у всьому вмінні восхваління.

А ТВОРЕЦЬ НАВЧАС

А хіба і ми
не можемо кожен у собі
відкинути гординю, гнів, амбіції пусті
і злагоду, і спокій все ж творити.

І піднести це на палітру
свого брата і сестри
на другій стороні Землі,
на той дуб мудрий і могутній,
на хмарину ту у небі...

То подивімося на все навколо –
воно живе,
добро й красу творить
і в них нема мети бути першим.

Нема мети двадцять років вчитись,
щоб у цих роках сенс життя згубити,

щоб після цього себе відчути,
що ми самотні, і нікому не потрібні.

А Творець навчас
і до себе чекає,
щоб кожен вмів творити,
у злагоді й спокої жити.

ВІН У ВСЬОМУ ЖИВОМУ
Подивімося на небеса –
там чисто і глибоко,
там умиротворення і спокій
і там нема біса.

Там десь вітер носить
наші посили блага,
і побажання наші:
«Доброго дня усім,
усім, в кого життя є!»

І, мабуть, тому
ми розуміємо так Творця,
що Він десь там
високо й високо...

То знаймо, що Він там
і знаймо, що Він у нас Душею,
і знаймо усі і вся,
що Він у всьому живому.

НА ЗУСТРІЧ НАМ
Подивімося на небо
зранку, вдень, або вночі...
то ми бачимо самі,
що різне воно є протягом доби.

Чого ось так буває –
у нас же очі одні і ті,
а відчуття глибини і простоти
ми по різному сприймаємо?

Воно зрозуміти нам суть дає,
що воно, ніби, нам не мішає
і поряд з тим усе дає,
в чому в нас потреба виникає.

Звідки ж воно знає?
Мабуть, із доброти своєї...
То і нам цього
слід навчитись.

Ми, ніби, сонце в суті –
радістю світимо усім,
тепло добротою сіємо
і життя собою ми несемо.

Ось так і ми
будемо світитись
у цих якостях духовних
і кожен схоче на нас дивитись.

То кожен у посмішці зацвіте,
бо доброта завжди в житті
до радості й щастя нас веде
і з такими ми
стрічаємося людьми.

Бо і таких назустріч нам
посилає Отець-Дух святий сам,
бо і вони шукали нас таких –
радості і щастя носіїв.

ЩАСЛИВІ ЛЮДИ ЛЮБЛЯТЬ

Бо щасливі люди
дивляться у небо
і там шукають
гармонії в собі.

Бо щасливі люди люблять
і ця любов їх співає навкруги.
Тому Творець для них
вистеляє життєві дороги.
А вони у стані щастя
є Його істинними дітьми.

Вони радіють ним,
а Він радіє їх життю.

А Він, а Він у щасті всіх гукає,
щоб усі, усі долучалися до доброти,
щоб єдналися всі люди на Землі,
бо ми усі з єдиної сім'ї.

Бо небо, люди і земля,
вода, надра і повітря,
рослина, птаха і комаха,
то все є оте з одного джерела.

Воно Духом святим і чистим
наповнюється енергією життя,
бо теж творить на Землі життя,
повторюючи в дії нашого Творця.

У всьому єдність для єднання
і взаємного зв'язку,
бо воно і є нам рідня
по Духу і Життю.

ДУШЕЮ ВОЗНЕСЕМОСЯ

Подивімося у не-бо
і там немає Бога,
а Він тут, у нас,
то так живімо всі.

Щоб Його начало творче
живішим було за нас,
щоб не вбивали,
нікому жити не мішали.

Щоб не нищили

ліси, повітря, воду,
бо тільки ми, коли живі,
знаємо про Творця і себе.

Лиш тоді ми знаємо про все
і те, що навкруги,
як основу дій енергій Духу
і як основу наявного життя.

Бо це й дає нам змогу
кожен день дивитись вгору,
куди ми всі,
в одну прекрасну мить,
із життя в життя ідучи.
Душею вознесемося.

А вже далі при потребі
впадемо каплею дощу
на Землю благодатну,
продовжуючи рух енергій.

ЛІС

Сидимо ми на дорозі
у літнім лісі
після збирання чорниці:
втома, біль у спині.

Та так приємно ловити
хвилі теплого повітря
і все ж ми у тіні
під дубом молоденьким.

Спокій, благодать життя –
і так просяться слова молитви,
щоб слова потекли в подяці
до природи і її Творця.

Ось так в цій, ніби, тиші лісовій,
подивившись на жителів лісних,
на їх життя і суєту, доцільність,
то тут різниці теж нема
в їх діях і поведінці,
яку ми бачимо в середовищі людським.

Мабуть і в них Творець
заклав духовний центр
і вони теж, як люди
ідуть у розвитку своєму,
стягаючи якості духовні.

Оце і є місія людини
і не залежно від статусів,
націй, країн, партій,
чи традицій релігійних –
і це ми маємо зрозуміти.

Бо ми у цьому світі усі є рівні,
бо ми є сестри і брати
в Житті і по Духу

і нам не потрібні війни.

ДЯКУЮ ТОБІ, ЖИТТЯ

Дякуємо тобі, життя,
за все те, що у дні минулому було
і за те, що й пишемо сьогодні;
за ту радість і натхнення
у собі і за людей, сім'ю...

Дякуємо сонцю і природі
за все і усе,
що день новий нам принесе.

...і за те,
що ми живі.
...і за те,
що люд довкола добрий.
...і за те,
що наша доброта не миліє.
...і за те,
що любов у нас цвіте.
...і за те,
що є жона і діти,
що є ще з нами батьки мудрі.

БЛАГО ДАРУЄМО

Ми багодаруємо Тебе, Отче,
ми благо даруємо Тобі, Отче
Дух творящий і святий
за те, що іще живі.

Благодаруємо Отець-Творець-Дух святий,
за подарований день новий,
за надію в рік оцей
засіяти озиму ниву.

Благо даруємо за бажання діточок родити,
хатину збудувати і сад зростити;
за пізнання життя у днях минулих
у здійсненні місії своєї.

Бо нас і покликано сюди,
щоб слід хороший лишити по собі,
навчитися життя любити,
бути добродіяльним, справедливим
і до цього дітей своїх привчати.

ЗБИРАЧІ

Ми кожен у життя своє,
завжди просили й випросили,
щоб Бог дав –
і він дав.

Він дав те, що мав,
бо ми такі «скарби»
збираємо Йому життями.

А що ж збираємо ми у житті,
а чи думали ми про це взагалі?
Ми не стяжали якості духовні,

а жили саме так, як усі...

Ось тут ми маємо зрозуміти,
що працюючи творчо і з любов'ю,
що дбаючи про злагоду і спокій,
про доброту і радість у житті,
то це і є нашими подарунками Йому.

Ми цим лишаємо завжди
слід матеріальний по собі,
то це і є оті скарби,
то це і є наша істинна молитва.

То це і є оті скарби,
які кожному Творець
реально
і дає в житті.

Тоді і немає отих слів – «всує»,
бо Творець-Дух святий чує
першим, ніж ми відчуєм
свої потреби, які ми самі і будуєм.

ДОВІРА

Довіра у життя наші завжди
приходить із стану доброти.
Доброта творить нас мудрими у всьому
через помилки і болі.

Мудрість у життя
приходить лиш до тих,
хто іншим довіряє,
хто доброту творити вміє.

Бо роки життя
і сивина у волоссі
не завжди є
свідченням мудрості святої.

А ми щасливі в пізнанні
на цьому шляху до любові,
бо довіра творить дива
у прийнятті любові.

Живімо по совісті й справедливо –
от і вся правда нашого життя.
А Любов – це Дух творящий,
а Любов – це Життя щасливе.

Довіра там гніздечко в'є,
де панує правда й справедливість,
тому й людина у житті
тягнеться еством до них.

Оминаємо колючки вміло,
або й не зациклюємося на них,
тоді довіра дає енергії зі світу,
щоб нам жити і творити..

ДОБРОТА

Доброта і милосердя
людством твориться віками
і, ніби то, для того,
щоб легше жити усім було.

Щоб спілкувалися одне з одним
і спілкування це
приносило радість-втіху,
умиротворення і спокій.

Будьмо добрими з усіма:
ввічливим, уважним,
грубого слова не зронімо
і при нагоді меншій поможімо.

Доброту і щастя,
радість і любов,
злагоду й достаток,
здоров'я і справедливість
творімо люди у собі.

Ми творимо їх
на нивах Твоїх,
Отче наш духовний,
і врожай не забариться,
а ми, у радості людській,
його приймаємо в житті.

СПАСІМО ЗЕМЛЮ
Благодаруємо всім і вся,
хто засіває і плекає,
хто збирає
і розносить в світі
ці якості духовні.

Починаємо із себе,
починаємо з дрібненьких справ,
які є ниточками Духу
у Всесвіті цьому.

Починаймо із себе
для сотворіння в цілому
доброти між нами,
для навчання життю радити.

Для збирання енергій щастя,
для пізнання людського милосердя,
для сприйняття милості Отця-Творця,
для прийняття любові в себе.

То саме в поступках таких
ми всі причетними будемо
за спасіння прекрасної Землі
і себе, і ближнього на ній.

Бо ніхто нас не спасе
і не занесе в благе місце,
допоки умом своїм свідомим
по устремлінню Душі
ми не утвердимось на путі,

на якому здатні ми
прийти у лоно Духа.

ЗАТИШОК І РАЙ

Закоханість із часом
виростає у кохання зріле
і воно творить чудеса,
бо його дарує людям
Бог духовності святої.

Він знає з ким і кого єднає,
і яку цій парі ношу дати,
щоб вони любов справжню
зуміли у житті пізнати.

Кохання ж між людьми,
в полум'ї якого
згоряє страх і гнів,
ненависть і самотність
і язика вогню цього,
неначе крила,
виносять не раз людину
на висоти творчі
й безумства в діях.

Любов, як вогонь живильний.
і творить із кохання
затишок і рай,
а в додачу
діточок і хату.

«Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, МОЯ МАМО!»
А як чекають маму маленькі діти,
коли ми приходимо додому,
а там радості очі повні
і емоціями обмальований весь
їх дитячий простір.

А слова, слова:
«Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, МОЯ МАМО!»
сказані дітьми
на весь оперний театр в кімнаті...

І все це в танці,
і не кімната це,
а майстерня художника-творця,
який шукав свій сюжет...

Поцілунок палкий в щічку,
і той стукіт серденька
прямо до нашого серденька,
а очі, очі, наша юність...

І божа голубінь у небі...
і чистота радості в собі
стверджують у житті,
що є любов на світі
і ми її творці.

ВОНА СМІЯЛАСЬ ДЗВІНКО

Вона сміялась дзвінко,
коли запотівший він
від копання лунки...

А ті капельки на лобу
своєю рукою вона знімала,
і ті уста гарячі
цілувала ...

А сад все ріс
і вони росли із ним,
пізнавши стан любові.

На те і є любов,
яка невидимо тче слова і мрії,
яка творить дім життя.

Вона підігріває надії
у починах добрих,
несе радість в сім'ї.

Несе туди нові життя у дітях,
несе і сум, і спомини приємні
в літа мудрості людської...

А людина, як магніт –
одна до одної тягнеться усім,
бо щось у серці є таке,
що і творить єднання це.

МУЗИКА ЖИТТЯ

Життя, то і є людина,
то є спів і танець,
і цим ми маємо радість у собі
і чим далі у житті
ми кріпнемо у здатності своїй
творити шедеври світові.

Робімо спроби, шукаймо вихід,
робімо вибір саме так,
зважаючи це все,
і послухаймо Душі своєї,
то це і буде досвід наш,
який залишиться із нами.

... і так один рядок таких нот,
а там, перегода, і другий –
і заграє єство наше
із любові і радості у всім,
почавши вже творити
музику життя свого.

Граймо в ньому так,
щоб інші захотіли
її почути й подивитись,
а через певний час
і самим до гри долучитись.

Бо музика – це набір нот,

це інструмент і звуки з нього,
це і той гравець,
який талант має.

В щасливу путь Вам,
любі друзі!

А ДОБРОТА, ТО КРОК

Ми, люди, у собі
носимо багато доброти.
Та ховаємо її в собі,
думаючи, що вона є тільки наша.

Поширювати боїмось,
бо так в суспільстві повелось,
як ознака слабкості людської,
яка доброту іншим дарувати вміє.

А доброта, то крок, чи два,
а то і в життя ціле
у напрямку до стану щастя.

Бо це радість у творінні,
бо це радість у спілкуванні,
бо це легкість жити,
бо це і багато друзів.

Бо доброта і дружба
гуртує саме добрих
і там є взаємини хороші,
милість і прощення,
там є підтримка і підказки,
як жити всім у дружбі.

До того ж знаймо всі,
що людина в щасті
оберігаєма є
від будь якої напасті.

ДОБРОТОЮ ДІЙМО

Добрими будьмо у собі,
добротою діймо,
то пізнаємо радість у житті,
а це ж є щастя стан.

Бо стан щастя родиться на доброті,
бо стан щастя творить доброту
і енергії її
дають відчутти впевненість в собі.

Доброта ж у дії
творить злагоду
і спокій у всьому.
Там здоров'я і достаток.

І вона якісь чари має,
що зло з її простору зникає.

То на цьому слові скажемо усім:

пізнаваймо грані доброти в собі
і з добротою живімо в дні,
то тоді у нашому житті
ростиме сміх і радість.

СВІТ ЩАСТЯ

Світ створений із щастя,
доброти й любові.
І він тримається на них,
Хоча це зрозуміти не кожен може.

Хоча кожен щастя хоче
і кожен дорогу до нього торує –
хто як може, і як уміє
і кожен його мати може.

Для цього добротою засівай
себе і все навколо,
даруй слово, діло щиро
і нікому жити не мішай.

Бо лиш той пізнати щастя може,
хто ось так у житті діє,
тому він щодня й радіє,
що творити щастя може.

Коли не плачуть очі карі,
коли закохані живуть у парі,
коли усмішка на устах,
то там немає смутку в очах.

Коли на серці радість зріє,
то Душа цвіте, росте,
тоді вирішуються справи всі
і навіть ті, які були уві сні.

Коли в такій сім'ї щебечуть діти,
то хочеться співати і радіти,
бо там спокій і злагода у всьому
і вони того ж бажають людству всьому.

То чи так багато треба,
щоб щасливим бути,
бо щастя допомагає всім
всі негаразди оминати.

ЄДНАЙМОСЯ, СЕСТРИ І БРАТИ !

Єднаймося, сестри і брати на всьому,
що несе ознаки позитиву
і подивімося по новому ми
на все навколо і навкруги.

Що робимо поганого ми,
що є негативним в інших
і шукаймо шляхи,
бо це підказки,
що ми живемо не так, як треба,
а живемо так, як всі.

То з такого розуміння

починаймо мінятися ті,
хто тривогу чує цю
і починаймо єднатися.

Міняймося у діях,
у способі життя свого,
то це і буде те начало
для змін хороших на Землі.

Бо тільки так ми зможемо
формувати рівновагу
і гармонію між людьми
і послабити енергії негативу.

КЕТЯГ

О, Творець, навчи нас в щасті жити,
щоб саме тут, на Землі,
радістю життя розквітали дні,
а ми у щасті любов творили
на радість собі і во благо Тобі.

Щоб саме тут ми Рай пізнали,
вдихнувши аромати трав доквілля,
відчувши лагідні доторки вітру
і могли бачити на траві
діаманти росяні.

Навчи нас сонечко зустрічати
і у дні все віншувати,
бо кожна мить життя з Тобою
дає нам шанс приймати святість,
яку життям ми нарекли.

А, відійшовши від праці,
то могли згадати,
що і тут ми були при справі,
бо про суцність духовну дбали
добрими ділами.

І все це засвідчити маємо при сонці,
яке присіло на горизонті,
і, ніби, чекає нашої подячної молитви,
а ми благо даруємо Йому
за все, що було у цьому дні.

А, зліва, за вікном
багрянцем блиснув
кетяг калини
в сонячній промінні,
як благословення Творця
на сон грядущий.

ПІДКАЗКИ ЧИ ПОРАЗКИ

У житті, як на довгій ниві
і всяк буває повсякчас,
та все приходить приймати
і з того досвід набувати.

В одних прощання зовсім тихенькі,
а в інших ювілеї є гучні,

а жити краще і у щасті,
то є мета для всіх.

Тому після першої поразки
не здаваймося ніколи,
не опускаймо рук своїх
і після ста таких.

Бо поразка в будь якій справі,
то є вибір наш невдалий,
то є хороша нам підказка,
що по іншому приступити
ми маємо до рішення цього,
тоді не буде і поразок.

ДУША

Душа людська така чутлива
і вона щораз усім і все прощає,
вона і на допомогу кожному спішить,
бо при вчиненні зла
завжди встигає
упокорити злого.

Коли ж ми свідомі цього,
то маймо устремління
любов вирощувати в собі,
тоді її вистачить і ближнім.

А ті маски із граніту,
а ті притворства із заліза
і те, що ум сичить
нехай кожного із нас навчить
виправляти свої дії.

Не слід оправдовувати себе,
чи вислизати з ситуацій гнилих,
бо втрачаючи людську гідність,
то ми підлабузами великими є.

Доброту творімо всюди,
коли розуміння до нас прийшло,
що весь смисл життя –
це наш путь у лоно Духа.

Любімо все в Творця
і починаймо навчатись
любити ближніх наших,
хоча це дія не є легка.

БЛАГОДАТЬ

Живе у світі Благодать
скрізь і всюди.
Вона живе більше там,
де добрі, працьовиті люди.

Бо прийшлось їй тікати
від тих, хто жде благодаті,
від тих, хто жде добробуту і щастя,
бо не розуміють такі люди,
що благодать іде до тих,

хто плакає радість.

А радість, то ріка життя,
яка тече у двох берегах:
правий берег – муж, жона,
а лівий берег – діти.

Під ногами в нас земля,
а над нами небеса.
По обидва боки береги –
оце і є все життя наше.

Оце все є суть
і смисл нашого буття,
бо без них оміліє
саме життя.

ЛІНІЯ ЖИТТЯ

Труднощі є завжди у житті,
були і будуть все таки вони,
бо саме вони дають нам відчутти
ту пристрасть у нашому бутті.

Але у кожному житті
є ті миті часу щастя,
заради яких ми
маємо радість жити.

Бо мало хто на одрі
може зважено сказати:
чого у їх житті
було більше.

Було добро, було і зло.
Та всяк буває у житті,
морози міняються теплом,
ми згадуємо все,
то подякуймо за добре
і простімо зле.

Не наповнюймо серце злом
в ті дні перед смертю,
бо визначальними для Душі
в новому тілі є саме воно –
його присутність, чи відсутність.

ЄДНАННЯ У НАЧАЛАХ ТВОРЧИХ

Творця все людство зве Отцем,
бо Він, як батько мудрий
дав людям Знання свої
про Всесвіт, про якості Духовні.

І цим Духом-дуновінням він творив.
А творіння були всі позитивні, чисті,
тому цей Дух назвали люди світлим
у цьому спорідненому слові – святим.

А за ці мільярди років життя людського
люди в місцях проживання густого
почали ці якості духовні пізнавати

і на них людей навчати жити.

Поклоняймося, як Творцю,
кожній позитивній дії
в людях і природі,
бо це в них Творець
ними так присутній.

Прийшов той час
і є іще можливість в людства
об'єднатись на засадничих
якостях духовних –
на доброті і милосерді,
на любові й правді.

Щоб зростали радість-благо,
бо це є щастя і любов,
які й дають цю можливість
на планеті райській
іще жити цивілізації цій.

ГІМН ТВОРЦЮ

Ми готові заспівати
гімн Творцю й собі,
що всі люди на Землі –
це є одна сім'я єдина.

Вона щаслива й чиста духом
в справах творчих
і в красі земній
у єдності з Всесвітом усім.

Співаймо спільно оди,
чи в окремоті своїй
Творцю-Отцю-святому Духу
і танцюймо в радості своїй.

Бо життя є музика Творця
і щоб це життя було нам в радість,
а ми розцвіли Творцем
у наших дітях.

Починаймо...!
В добру путь Вам, люди!
Легкої дороги – тим, хто йде!
Спокою й терпіння – тим, хто жде!

Мудрості і щирості –
тим, хто в розмові
і творчої наснаги –
тим, хто діє!

Скажімо всім: «Доброго дня!»,
скажімо : «Дякую» усім,
кого у дні зустріли.
Скажімо: «Люблю», кому хотіли.

ЖИТТЯ – ЦЕ РУХ

Ось так чогось в житті ведеться,
що кожному в ньому своє дається

і в цьому хаосі життєвім
кожен свою місію несе.

Хто мудро й вміло,
хто не може два до два стулить,
хто скрізь і у всьому
шукає зерня позитиву.

А інший темний в злі...
Більшість же живе так як всі—
так сіро й несвідомо,
не бачачи потреб Душі.

То творімо доброту
і добротою будьмо,
бо саме у таких
свіча життя горить.

Вони і собі
путь правильний знайшли
і інші біля них
радість життя впізнали.

Бо доброта проста в собі,
як і всі якості духовні
і тому легко жити тим,
хто прийняти їх зумів.

ПРИЙМІМО У ЖИТТЯ
Приймімо добродіяння,
як спосіб життя свого,
то не загубимося ми
на стежині прижиттєвій.

Хай навіть звисають руки
і густі зморшки на лиці,
а очі все ж іще живі
і вони є дзеркало Душі.

Вона жива, живіша
і тому не тужімо,
що щось згубили,
бо все таки і щось знайшли.

Працюймо в міру сил своїх,
щоб праця в радість нам була
і радість мали у відпочинку,
і мали час побавити дитинку.

Тому у нашому житті
молитва є поживою для Душі,
а це не тільки слова,
а й діла хороші.

Тому люди не питайте
Творця і себе:
чому, як, невже?!,
а радісним життям моліться.

Ось так тихенько і красиво

зустрічаються споріднені Душі
і життя у них кладеться
із днів у вічність,
яку назвали всі ми раєм.

ПОЕТИ

І добре є,
що поети заворушились,
то є ласка Творця для нас,
бо плід цієї ноші
іще жаркіше зацвіте...

Несімо цей хрест життєвий
і життєдайний в позитиві,
бо його вже ждуть
у реальності іншій.

Долучаймося усі
до поширення проблисків пророчих
в умах людських
і все буде добре.

Бо молитвами ось такими
ми путь торуємо в лоно Духа
і ми словами цими
доброту у серце кожне кладемо.

Не гукаймо у гості ми біду.
Хай кожен в серці Творця віншує,
тільки в нашому умі
навести лад потрібно,
бо тільки злагода в житті
є шлях у майбуття.

То знаймо всі оце, будьте ласка,
бо тільки в спокої життя можливе
і хай панує поміж нами,
щира дружба назавжди.

А поети своїми віршами
збудують до злагоди мости,
бо хорошу справу творять
людям і собі.

ПО РІЗНОМУ БУВАЄ

В житті по різному буває
і навіть у того, хто Творця пізнає,
бо ми усі покликані сюди,
щоб духовно на Землі і в тілі
нам з святим Духом все ж рости.

Буває спека й ураган,
буває захурделить, засніжить,
буває сонечко в росі бринить
і листочок кожний нас вітає.

То так у природі є,
то так і в нашому естві буває,
бо життя ж ще є
і дихаємо ми...

Бо по суті всі
кожним порухом своїм
ми майбуття
взялися сотворити.

В житті є сум
і оптимізм, надія є,
бо як би ми
не «крутилися» в житті,
вони обидва тут присутні.

ЖИТТЯ НЕ ІДЕАЛЬНЕ
Життя не ідеальне
і часто так мінливе,
десь по вузькій дорозі,
а деколи й по широкій,
ми прямуємо до ідеалу, до мети
і нам спокій тільки й сниться,
і його ми чекаємо усі.

Та радість в ньому є,
а деколи й печаль...
і саме цим воно
і є дивовижним.

Бо бувають дні хороші,
і миті пречудові,
то зрозуміймо всі,
що тільки в позитиві
Душа відкриється нам.

Дякуймо й нагоді ось такої,
то посміхнімося щиро,
бо життя все таки складне,
як би його ми не малювали мило.

І все таки воно одне у розумінні цім,
то у нас можливість є
виправити, чи змінити щось,
з того, що було колись.

Простімо всім
і самі покаймося в собі
більше поганого
не робити у житті.

Проблеми й негаразди нас обсіли,
то шукаймо спосіб й тих,
хто допоможе нам,
а більше на себе покладаймося.

Тоді й знайдуться всі відповіді в собі,
а про це нам полегшення засвідчить,
бо ми на вірний путь в житті зайшли.

Посміхнімося собі, посміхнімося до всіх,
то радість нас понесе по всіх просторах
і ми відчуємо й тепер у всьому
те спокійне й розмірене життя,

яке вже є й сьогодні.

У НАС НЕМА НІЧОГО

У нас нема нічого:
нам не належить ні душа,
ні відчуття, ні ум, ні тіло,
ані навколишній світ.

Ми тільки частиночка у цьому
оцим сформованим еством,
як певний мікросвіт
і такий маленький.

Якщо ми зрозуміємо оце,
що у нас нема нічого,
що ми не прив'язані умом
до предметів, звичок,
то зникне страх
і ми відчуємо свободу.

Страх - частина чутливості ества
і він виникає з того,
що у нас щось є,
що можна втратити його.

Це є обман самих себе
і цим обманом насичуємо все,
створюючи цю метушню непотрібну,
аби лиш сховатися від страху.

НЕ СПАЛЮЙМО МОСТИ

Бо дні летять і роки із ними,
а ми оцей тягар із помилок,
можемо із невідання свого,
понести із Душею.

Понесемо потомкам далі у світи,
примножуючи гніву і біди
до тих помилок негативних,
які вже знищать всіх.

То краще вчитись визнавати помилки,
чим нести їх з докорами совісті в собі,
бо це дозволяє нам в Душі
не повторювати ті ж помилки.

А слід продовжувати жити в дружбі
з тим братом, чи сестрою,
яких ми не вибираємо собі
в ті, чи інші ситуації життєві.

А вони ж приходять,
ніби, випадково.
То знаймо також те,
що випадковостей нема в житті.

Бо вони приходять до нас таких,
щоб саме ми будувати вчилися
ось ці мости, які еднають
все людство на Землі.

Не спалюймо мости відносин,
шукаймо кладочку взаєморозуміння,
то цим ми збудуємо нові мости,
по яких і інші зможуть
одне до одного прийти.

ДОВІРА

Довіра в досвід хороший виростає
і нею ми ростем духовно,
бо вона дає свободу вибирати
у житті саме те,
що Душі нашій так мило.

Перешкода в рості є той страх,
прийнятий нами ще з дитинства,
який живе в людськiм суспiльствi
і так сильно вкоренився вже в умах,
в способі життя і в тих думках, ділах
на які ми ще в страху пригодні.

Але якщо про це турбує нас Душа
докорами сумління,
а сил нема,
щоб істинність пізнати.

Ми робимо цим помилку велику –
занепадаємо духом
і тоді ми стаємо вже байдужі –
і до Душі, і до страху.

А якщо апатія ця
до життя така,
то шукаймо самі спосіб,
щоб довіру по новому відродити.

Прощаємо усіх
і попросимо пробачення самі
на тих ногах хитких,
бо саме ми маємо це здійснити.

Кроки ми маємо робити
на зустрічі такі,
бо довіра і є та сила,
яка вмiє все прощати.

Вона ж дає нам надію
в ті зерна любові,
які завжди готові
там проростати
у взаємини хороші.

МИ Є ІСТИННО ЩАСЛИВІ

Коли ми на довірі
творимо життя і дружбу,
то в нас і у всіх у світі
будуть справжні друзі.

Друзі основа,
фундамент нашого життя,

бо саме ними
ми є істинно щасливі.

Тому нам для цього слід
вчитися бачити прекрасним світ,
то тоді й Душа розквітне
і люди потягнуться до нас.

Бо світ прекрасний,
лише уважніше дивись
і у щасті посміхнись,
бо таке життя лиш раз
пролітає нами
у цім просторі космічнім.

НЕВЖЕ У НАС ДУША ВІДСУТНЯ
Найбільше підтримки
в доброті потребу має
та частина нашого суспільства,
яка сиротами є
і ті старі люди,
які самотніми себе відчули,
чи фактично такими є.

І якби там доля їх не кувалась,
і який несе їх Душа за ними слід,
та нам, хто каплю розуміння має,
слід зберегти цілісність духовну.

А щоб гідність не втратити зовсім,
то тут потрібна їм, як і нам
те милосердя і доброта,
яка усіх нас береже.

Не думаймо, що ми нещасні і живі;
не думаймо, що ми багаті і при власті;
не думаймо, що у нас сили є на двох
і все ж знаймо всі, як такі сироти і старі
потребують догляду, доброти і ласки.

Невже ми вже омертвіли зовсім;
невже у нас Душа відсутня;
невже у нас усіх нічого подати
своїй сестрі і брату.

Тому просимо усіх,
хто має змогу й гроші,
хто має серце і добру Душу
допомогти будувати людям з усього світу
такий затишок на річці Льві,
що поблизу села Старики.

Це має бути колискою Духу,
де ранимі Душі цих людей
плекатимуть в собі якості духовні
і нестимуть позитив в світ цей.

Вони посилатимуть подяки в ті місця,
де вони росли до цього,
бо думками все ж не раз

повертаються туди,
де Душа прийшла у це тіло.

А ці умови, ці знання і вміння
Душі лікувати,
з вашою допомогою
творитимуть добре діло.

Це енергії не пусті
і вони достатньо помічні,
то чому нам не допомогти
ось так і для цього
колиску Духа будувати.

ЩАСЛИВІ ЛЮДИ НЕ СТАРІЮТЬ

Щасливі люди Душею не старіють,
Ум свідомий є у них
і Тіло здоров'ям аж пашисть.

Життя у них іде тихоплинно,
приймають мудрі рішення вони,
у всьому вони є приклад позитивний,
хоча і дії їх бувають дивні.

Гріють словом душевної простоти
і дії їх із чистоти,
що хочеться щоразу
за все оце помолитися для них.

Щасливі люди є святі
по суті і в житті
і та їх доброта і милість
є із повноти енергій позитивних.

Та щастя не по лініях біжить
і не по колу ходить,
а воно завжди біля тих,
хто добрим є у діях.

УСМІШКА

Щастя - коли розуміють нас,
великим щастя є,
коли любов ми відчуваємо до себе
і справжнім воно є,
коли розуміємо про це
і любимо взаємно.

Ах, щастя, щастя,
то стан прекрасний нашого ества,
де гармонія в ділах,
де мудрі рішення і спокійні дії.

Це доброта і милість
наповнює життєвий зміст,
бо там усмішка проста і щира,
яка милує собою усіх.

А посмішка в людини –
неначе візитівка її буття,
коли вона собою

мости дружби
будує з усіма.

Усмішка людини...
вона нічого не коштує,
але багато так дає
і це все єство наше чує.

Ось так усмішка у дії
не робить бідним і того,
хто її дарує,
і збогачує водночас тих,
хто її прийняв зуміє.

Вона триває одну мить,
а в пам'яті життєвій,
іноді лишається й назавжди,
як той орієнтир,
який щасливим вказує їх путь.

Нема настільки багатих,
щоб їй не потребувати,
як і нема такого бідняка,
який би не став від неї ще багатшим.

СЛЬОЗИ ТВОРЦЯ

Ми жили і думали в собі,
що Отцю-Творцю-Духові святому
притаманні лише прояви позитивні,
а Він, виявляється, теж плаче,
плаче і не раз
за дітей своїх.

Отець плаче сльозами
скривджених і обділених,
або й сирітськими...
і навіть плаче той наш брат,
що гавкає у дворі.

Плаче сіре небо,
плаче ялинка у дворі росюю,
бо всі чують енергетику негативу,
яка сьогодні заповонила Україну.

Плачуть батьки і мами
за своїми синами,
плачуть жінки і вдови,
плачуть оченята сирітські,
плаче й журиться природа
хмарністю й дощами.

Ось так цей негатив
енергетично усіх придавив,
що мало чути людську радість,
мало чути й дитячий сміх.

А все якийсь крик у них,
або заклики бійцівські
в тих дитячих, психічних іграх,
яким і віку є від двох до п'яти.

ЗМІНИ

Потреба змін нас жде,
то добре було б те,
якби держава людям
виставила орієнтир духовний.

В програмах соціальних,
в ідеології духовній
і глаголила би через ЗМІ,
почавши з маленького в позитиві.

Бо саме це є умовами тими,
які б єднали всіх людей України,
як і кожної країни,
щоб люди всього світу
у радості жили.

...і це можливо, і це реально
поліпшити психічний стан планети,
бо все ж людина задумується не раз,
чого ж ми усі такі сердиті...

З мудрістю такою
і розважливістю у діях,
ми, усі люди на Землі,
маємо зміни ці почати.

Бо задихається планета в негативі,
а людина має здатність
змінити ці життєві «пріоритети»,
які нам так підло
намагаються «втулити».

ЦЕ Є МОЖЛИВИМ

І це все є у кожному із нас,
воно є в нашому нутрі давно –
і це благословення,
і ця енергія для творіння.

Тільки таке наше розуміння
і суть прийняття у дії
зрушить цей процес
на радість нам і дітям.

То ж будьмо й ми прихильні
у поступках життєвих
до Начал духовних
і по них звіряймо свої дії.

Бо людська істота
в духовній еволюції своїй
досить часто кличе в допомогу
при несвідомому умі
Диявольські забаганки,
покладаючи надії у цьому
на мозок, силу й гроші.

То коли людина у життях своїх
навчиться свідомі вибори робити,

то тоді вона починає
у злагоді із Творцем й людьми жити,
то тоді вона щаслива
і тоді вона всіх любить.

Ми ж бажаємо вам, любі сестри і брати,
жити в щасті, при здоров'ї і в радості,
то дозволяймо Душі нас водити
по тих стежках-манівцях життя свого,
які кожного, кожного приводять
до мудрих дій в діяльності своїй.

БУТИ ЛЮДИНОЮ
Подумати тільки –
де нема нашого люду.
Не з добра ж вони
розвіялися по світу.

Мабуть важко їм
на Батьківщині
волю пізнавати,
щастя й доброту кувати...

Але ж Творець
Душу туди послав,
де їй
найкраще розвиватись.

Готував він задалегідь
батька й матір,
щоб новий храм
Душі побудувати.

Та чогось з роками
ум шукати починає
умови ліпші
і хрест життєвий легший.

Нам завжди чогось не вистачало,
хоча по різному було.
Ми, ніби, відчували,
що нас в житті хтось водить.

Статки росли наші,
але були і втрати,
та не в цьому суть,
бо ми всі людиною хочем бути.

Ми ж і є людиною у тілі
і такою ж були маленькі,
а подивимось на батьків стареньких,
то і вони на нас подібні.

Щось нас крутить,
спокою не дає,
і, ніби, все у нас є,
та хочемо, щоби було краще.

У нас дім вже є –
машина в гаражі

і діточки щебечуть біля хати,
та мабуть мало цього,
щоб людиною бути.

А людина має здатність
життя щасливе будувати,
добротою простір засівати...
любити..., і щоб її любили.

Тоді лиш умиротворення
і спокій до нас приходять,
коли ми слід хороший
зуміли по собі лишити.

Приходилося у житті не раз
перемоги отримувати мнимі
над собі подібними,
а вони ж понесли втрати...

То такі думки нас,
як докори сумління
наставляли звіритися з Творцем
у роки зрілі.

Бо ми вже розуміли,
що не ми є центр
Всесвіту цього,
а лишень перехідна ланка.

Не все у світі досконале,
а ми роки на це дали,
щоб світ добрішим був,
та все ж навчились.

Навчились людиною бути
і не посоромимось тепер
іншій людині глянути у вічі,
і легко в поміч увійдем.

Бо зрозуміли плач
і інший негатив,
що він був лиш наш
і ми мали його виправляти.

Бо не все в житті так просто,
бо людиною народитися...,
а це так мало у житті,
щоб дитиною Творця назватись.

Тому ми і маємо життя,
щоб навчитись жити,
бо кожна мить буття –
це зростання якісне Душею.

Добре було й те,
що іншим жити не мішали,
що не приміряли себе
до долі чужої.

Розуміти навчилися ми,
що вона була і є для них.

Хоча вона в кожного своя,
та щаслива лиш та людина,
яка Душею і уся
в цих митях зросла.

ЗАСПІВАЙ МЕНІ, МАМО
Приїхав я до мами рано,
бо на Душі болить,
неначе кровоточать рани...
Болить вона за те,
що нема ладу в Україні.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

Заспівай пісню ти журливу
в унісон моєму стану,
а потім веселу заспівай,
нехай почує наш Творець,
що ми готові стати до молитви.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

Нехай летить пісня поміж нас,
нехай очищає діла наші,
нехай чують її всі,
бо немає кращого у світі,
ніж у щасті жити.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

Тобі я підспіваю, мамо,
то разом ми від народу
клятву-каяття пошлемо
Отцю-Творцю-Святому Духу
і цим обітницю даємо
від нас усіх на теренах цих
злагоду і спокій будувати.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

МИ ХОЧЕМО ЖИТИ
Заспівай нам, вітре,
понад травною і в траві,
вибираючи тони й ритми,
а ми піднімемося в молитві

за світ увесь,
щоб жити без війни.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

А ми згадаємо тебе, мамо,
твою турботу про мене малого,
як ми горнулися до тебе,
ніби пташеня маленьке
під крилом тепленьким –
і яким життя було щасливим...

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Заспівай, моя зелена лебідко,
бо рідний голос розвіє горе і біду,
зникнуть страхи і печаль,
та не заховаємося від злого світу –
і тільки мить оця виросте в молитву
за Україну, за рідную хатину.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

А зверху небо голубе...
Там мир і спокій, благодать,
а ми у вічній суеті
шукаємо ворогів проклятих,
а вони біля Душі
сушать сльози наші.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Ми просимо захисту у трави,
бо зневірилися у всьому,
а мали б доброту творити,
бо вона є той путь і дороговказ,
де ми згубили любов
до себе подібних.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Мабуть, нема у нас вже духу,
нема довіри до Творця,
зневірилися ми у справедливості,

а вона то є,
тільки ми творити не вміємо її.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Коли ми чисті й справедливі,
то нас ніхто ворогом не назве,
і ніхто на нас таких
війною не піде,
бо нас охороняє Дух святий
і ми ним щасливі є.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочемо жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Гімн – це славословіння
є по суті й змісту.
Словом славимо ми те,
що так потрібним є
людині, нації, країні...

То хіба нинішній гімн
є таким?
Зовсім Ні.

Тому нас
і спонукав цей факт,
що ми маємо усі
славословити життя
і радість в нім.

Добробут, гідність, справедливість,
як орієнтир людських відносин,
як взаємини людини і природи,
то тоді це істино є гімн.

ГІМН(славословіння)
Живе народ України
В любові і щасті,
І в гніві й біді.
Живе й процвітає
Досягши просторів космічних
Й знаючий глибини душі.

Україна, Україна,
Єдина родина
В народів сім'ї
Ти рівна і вільна.

Колос пшениці
Й лани буряків,
Надра вугільні
І стіни лісів...

Це все ти Україно!
І народ миролюбний,
і сміх дітвори,
Що гідність леліє
Й щаслива в роки.

Україна, Україна,
Родина єдина.
Серед рівних – ти рівна!
Серед вільних – ти вільна!

УКРАЇНО, МИ ТВОЇ ДІТИ
Наша рідна Україна,
наша мила Нене
і наш нарід, як батько,
а ми в ньому мале дитятко.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Духовність сиву у собі несемо
разом зі степами і лісами,
де поля пшениці
шепочуть колискову.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Де могутній дуб
стоїть тут споконвіків,
а руки, руки українців
у роботі тужавіють.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Це ти наповнюєш цей простір
добротою, чистотою і любов'ю
нас усіх і скрізь
від Донецька до Волині,
від Сумщини і до Криму.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Шануймо одне одного
у кожному слові, ділі.
Спокій і злагоду творімо,
Життя свої бережімо.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

То зацвітеш ти, Україно,
васильками синіми
на полях і клумбах,
сміхом дитячим біля хати.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Це все ти є, Україно,
наша матір-ненька,
а ми є діточками,
бо ми є гідні діти Творця
Духовністю своєю.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ

Любімо Україну
всім серцем і Душею.
Радіймо і поплачмо ми за неї,
бо у світі іншої нема такої.

Добротою й радістю,
милістю і справедливістю
її терени засіваймо,
і про калину заспіваймо.

Просимо, благаємо усіх:
творімо добрі зміни у собі,
бо це і є той путь і шлях,
який до змін веде країну.

Добротою й радістю,
милістю і справедливістю
її терени засіваймо,
і про калину заспіваймо.

Простімо всіх –
хто рядом і хто ворог,
бо найперший ворог,
то є ми в собі.

Добротою й радістю,
милістю і справедливістю
її терени засіваймо,
і про калину заспіваймо.

ВОЛЯ

Україна є предків Дух.
Україна – це Душа і ми.
І це не кордони,
і не нації у них.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

Любі українці, усі люди світу
очищаймо свої думи, дії
добротою і прощенням,
бо це єдиний вихід бути на Землі.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі

і маємо жити без війни.

Бо за негараздами завжди
приходять дні, роки, життя,
коли ми можемо усім сказати,
що ми щасливо прожили
і слід хороший лишили по собі.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ
Все буде добре,
коли ми добротою
сусіда приголубим.

Все буде добре,
коли ми самі у собі
ворога загубим.

То будьмо гідні,
щоб не впасти.
То будьмо мудрі,
щоб це пізнати.

Бо тільки творча праця,
спокій у всьому й злагода
піднімуть Дух народу.

Бо тільки ми самі здатні
вільно голови підняти,
щоб Україну щастям
засівати.

То будьмо гідні,
щоб не впасти.
То будьмо мудрі,
щоб це пізнати.

ЛЕЛІЙМО СВОЮ МОВУ
То леліймо свою мову,
бо саме від того,
який зміст і суть
ми формуємо у ній
в думкових образах,
обумовлених словами,
то так і формуємо життя свої
і життя тих, хто є навколо.

Ми кличемо вас вчитись
берегти слова і букви,
бо вони несуть сакральність
в таїнах всесвітніх.

Мовою своєю
людина здатна
побуджувати свій ум
до розуміння і творіння.

Плекаймо мову рідну
кожен на Землі,
плекаймо пильно і постійно,
полімо суржик, слова чужі...

Бо мова помирає саме тому,
що покоління нові,
зберігаючи у вжитку це,
втрачає розуміння
а потім зміст і суть її.

І як би ми не запрошували
до чистоти у мові,
то саме вона є свідченням
в людині кожній
чистоти духовності її.

П.С.

Пишемо під прихованим ім'ям
і не шукаємо слави світської,
але в покликанні своїм
вважаємо за потрібне
залишити слова на папері,
щоб декого збудити,
і щоб вони зуміли
прийняти світ
простіше і красивіше.

В цьому намірі просимо усіх
поширювати те,
що грає музику прекрасну
на струнах Вашої Душі.

Бо саме для цього Творець
дає поетам такі таланти,
щоб вони могли
іншим освічувати шляхи,
які шукають щастя
і життя гідне.

То допоможемо їм,
бо потреба визріла давно
щоб знову в нас запіла
музика життя, як заклик.

Просипаймося люди,
бо ми сліпі й незрячі є у мом
і Душі осквернили так,
що вийти з цього важко.

І все оце ми пишемо для вас, любі друзі
щоб окрилювали наш люд прекрасний,
щоб кожен зміг
стан щастя у житті пізнати.

Ми просимо усіх,
хто взявся пускати слово в люди,
то має знати,

що воно має Душі лікувати.

ОГЛАВКИ ВІРШІВ	
МИТЬ ЩАСТЯ	2
ОСІНЬ	2
ПІСНЯ	3
ЩАСТЯ З ІНШИМИ ДІЛИТИ	3
ЛЮБОВ І ЛІТО СПОРІДНЕНІ СОБОЮ	4
ЩАСТЯ	4
МУДРІ ДІЇ	4
РОКИ ПЛИВУТЬ В ЖИТТІ	5
ЛЮБИ Й ЖИВИ	5
ЛЮБИМО ВСІХ І ВСЯ	6
ПРО МАТІНКУ РІДНЕНЬКУ	6
ДОБРОТА І Є ПОРІГ	7
ЛЮБОВ'Ю ЗАСІВАЙМО	7
МИ І ПРЕДКИ НАШІ	8
ЗМІНИ В ДІЯХ	8
ГНІЗДО ЛЮБОВІ	9
КАЮСЬ, МАМО Й ДІТИ	9
МАТІНКА ЗЕМЛЯ	10
РОСА В ТРАВІ	11
ЛЮБОВ	11
МЕЛОДІЯ ДУШІ	12
СВЯТИЙ ДУХ	12
НЕНАЧЕ ЛИСТЯ	13
СКАЖІМО МАТЕРІ СВОЇЙ	14
ЖИВІ СЛОВА	14
МИ Є ОДНА СІМ'Я	15
Я НЕ ЗАБУДУ	15
ЛЬВА	16
ВЕСНА	16
СПАСІННЯ	17
КАЯТТЯ	17
ЗАПАЛІМО СВІЧУ	17
У МИЛОСТІ	18
БО ЩАСТЯ НАМ УСІМ ТАК ТРЕБА	19
АНГЕЛ СВІТУ	19
ВЕСНЯНА ЕЙФОРІЯ	19
СПОВІДЬ	20
ЛЮБЛЮ ВАС. МАМО	21
ДИТЯ	21
МАЛЕНЬКИЙ ШТРИХ	22
ЛЮБОВ У ВСЬОМУ	22
СУСТА ЖИТТЯ	23
ВТЕЧА	24
БЛАГО	24
ПІДКАЗКИ	25
ЩАСТЯ У ЖИТТІ	25
НАТХНЕННЯ НА ЩОДЕНЬ	26
ЖАГА ЖИТТЯ	27
РАДІСТЬ І БІДА	28
ЯБЛУКА	28
БАТЬКІВСЬКЕ...	29
ОСУД	29
ДОБРОГО ДНЯ УСІМ	30
ДОБРОГО РАНКУ	31
ДОБРОГО ДНЯ!!!	31
МУЖУ І ЖОНІ	32

БЛАГОСЛОВЕН ТОЙ ЧАС	32
УСМІХНИСЬ	33
ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ	33
ПІЗНАННЯ У ДНІ	34
БОГ	34
ДОБРІ ДІЇ	35
ГЛЯНЬ У ФЛІГРАНЬ	36
МИРУ МИР	37
У ЩАСТІ	37
МАМО	38
ЦІНА ЖИТТЯ	39
СИРОТИНА	39
ДОПОМОГА	40
ВІТЕР ЗМІН	41
ПРИРОДУ БЕРЕЖІМО	42
ПОЛІССЯ	43
РОКИ	44
ІСТИНА ЖИТТЯ ЗЕМНОГО	44
ПРИЙМІМО БОГА В УСЬОМУ	45
ТВОРИМО ДОБРОТУ	46
ДЯКА В ДНІ	46
ЛЮБОВ	47
ПЕРША ЗАКОХАНІСТЬ	47
ЛЮБОВ І Є ЖИТТЯ	48
ЛЮБОВ У ВСЬОМУ	49
ТО ШУКАЙМО ВИХІД	50
ТВОРЕЦЬ	51
ПЛАЧ-2	51
СЛІПІЙ	52
ЛІТО	53
МИ ЙОГО ДІТИ	53
МИ І Є ТА КАПЛЯ	54
ПОДИВИМОСЯ У НЕБО	55
А ТВОРЕЦЬ НАВЧАС	55
ВІН У ВСЬОМУ ЖИВОМУ	56
НАЗУСТРІЧ НАМ	56
ЩАСЛИВІ ЛЮДИ ЛЮБЛЯТЬ	57
ДУШЕЮ ВОЗНЕСЕМОСЯ	58
ЛІС	58
ДЯКУЮ ТОБІ. ЖИТТЯ	59
БЛАГО ДАРИМО	59
ЗБИРАЧІ	60
ДОВІРА	60
ДОБРОТА	61
СПАСІМО ЗЕМЛЮ	61
ЗАТИШОК І РАЙ	62
«Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ. МОЯ МАМО»	62
ВОНА СМІЯЛАСЬ ДЗВІНКО	63
МУЗИКА ЖИТТЯ	63
А ДОБРОТА. ТО КРОК	64
ДОБРОТОЮ ДІЙМО	65
СВІТ ЩАСТЯ	65
ЄДНАЙМОСЯ, СЕСТРИ І БРАТИ!	66
КЕТЯГ	66
ПІДКАЗКИ ЧИ ПОРАЗКИ	67
ДУША	67
БЛАГОДАТЬ	68
ЛІНІЯ ЖИТТЯ	68
ЄДНАННЯ У НАЧАЛАХ ТВОРЧИХ	69

ГІМН ТВОРЦЮ	69
ЖИТТЯ – ЦЕ РУХ	70
ПРИЙМІМО У ЖИТТЯ	70
ПОЕТИ	71
ПО РІЗНОМУ БУВАЄ	72
ЖИТТЯ НЕ ІДЕАЛЬНЕ	72
У НАС НЕМА НІЧОГО	73
НЕ СПАЛЮЙМО МОСТИ	73
ДОВІРА	74
МИ Є ІСТИННО ЩАСЛИВІ	75
НЕВЖЕ У НАС ДУША ВІДСУТНЯ	75
ЩАСЛИВІ ЛЮДИ НЕ СТАРІЮТЬ	76
УСМІШКА	77
СЛОЗИ ТВОРЦЯ	77
ЗМІНИ	78
ЦЕ Є МОЖЛИВИМ	78
БУТИ ЛЮДИНОЮ	79
ЗАСПІВАЙ МЕНІ, МАМО	81
МИ ХОЧЕМО ЖИТИ	82
ГІМН	84
ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ	85
ВОЛЯ	86
ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ	86
ЛЕЛІЙМО СВОЮ МОВУ	87
П С	87

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сайт <http://mikolin.com.ua/>

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

сторінка групи «Філософія життя» на facebook

Якщо реально хтось прийняв Душею тексти ці, а для співу потрібні зміни, чи заміни у словах-рядках, то ми згідні допомогти.

З пошаною й любов'ю Сергій Миколин.